

Perioadice

I

7563

II

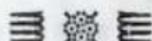
lept 8-9

REVISTA JANDARMERIEI,

FONDATA IN ANUL 1922

— APARE LUNAR —

SUMAR:

1. 1 Ianuarie 1943	<i>Locot. Duță Maximilian</i>
2. Rolul preventiv și represiv al jandarmeriei
față de acțiunea parașutiștilor	<i>Maior Valentin Niculescu</i>
3. Considerațiuni asupra legii pentru portul
și vânzarea armelor (urmare)	<i>Lt. Constantin Ciocan</i>
4. Lupta contra partizanilor	<i>Maior Arist. Alexandrescu</i>
5. O identificare	<i>Locot. Eugen Dobrogeanu</i>
6. Consiliile de colaborare în legătură cu
activitatea Jandarmeriei	<i>Lt. Col. Vasile Maxim</i>
7. Metoda și calitățile ofițerului educator	<i>Locot. Petru Iova</i>
8. În baraj	<i>Sublocot. Gheorghe Bișin</i>
9. Drapelul nostru	<i>Plot. C-tin Pavel</i>
10. Sfaturi gospodărești	<i>M. C. D.</i>
11. Știri interesante — Actualități	<i>Cpt. N. Diaconescu</i>
12. Necrolog. † Colonel Lucian Ivașcu	<i>Colonel Gh. Barozzi</i>

REVISTA JANDARMERIEI

FONDATA IN ANUL 1922
— APARE LUNAR —

SUMAR:

1. 1 Ianuarie 1943 *Locot. Dușă Maximilian*
2. Rolul preventiv și represiv al jandarmeriei
față de acțiunea parașutiștilor *Maior Valentin Niculescu*
3. Considerațiuni asupra legii pentru portul
și vânzarea armelor (urmare) *Lt. Constantin Ciocan*
4. Lupta contra partizanilor *Maior Arist. Alexandrescu*
5. O identificare *Locot. Eugen Dobrogeanu*
6. Consiliile de colaborare în legătură cu
activitatea Jandarmeriei *Lt. Col. Vasile Maxim*
7. Metoda și calitățile ofițerului educator *Locot. Petru Iova*
8. În baraj *Sublocot. Gheorghe Bișin*
9. Drapelul nostru *Plot. C-tin Pavel*
10. Sfatul gospodărești *M. C. D.*
11. Știri interesante — Actualități *Cpt. N. Diaconescu*
12. Necrolog. Colonel Lucian Ivașcu *Colonel Gh. Barozzi*

PRESEDINȚI ONORIFICI:

General de Divizie rez. Cleante Davidoglu
" " " Eracle Nicoleanu
" " " Gh. Constantinescu
" " Brigadă " Barbu Părăianu

PRESEDINTE ACTIV:

General de Corp de Armată Constantin Z. Vasiliu

MEMBRII:

General de Div. Ioan R. Topor Colonel Gheorghe Praporgescu
Colonel Alexandru Marinescu " Teodor Meculescu
" Achil Hagichirea " Dumitru Pistoliu

DIRECTOR DE REDACȚIE:

Colonel Gheorghe Barozzi

SECRETAR DE REDACȚIE:

Colonel Constantin Sandu

REDACTORI:

Cpt. N. Diaconescu

Locot. Dumitru Contici

Locot. Maximilian Dușă

DIRECTOR ADMINISTRATIV:

Colonel Constantin Anton

1 IANUARIE 1943

1 Ianuarie 1943, simbolizează pentru poporul român epocă de glorie înscrisă cu litere de foc în Cartea de Aur a Neamului, de către cei mai buni fii ai Națiunii, care astăzi luptă neînfricați pe Volga și în Caucaz.

Continuatori ai înaltelor virtuți daco-romane, vitejii luptători români s'au acoperit de glorie, creind imn de epopee în stepele Rusiei pentru a reînoi încăodată în fața lumii, dreptul sfânt de onoare și demnitate al românilor.

Ca și în trecut și în acest an, măreția acestor jertfe a fost săpată cu slove de aur în Înaltul Ordin de Zi din 1 Ianuarie 1943 și Ordinul de Zi, al Domnului Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului, către Armată, care conțin următoarele:

INALT ORDIN DE ZI Nr. 1 din 1 Ianuarie 1943

O S T A Ș I.

La acest început de an, primul Meu gând se îndreaptă către voi care duceți, cu un curaj și o abnegațiune demne de epocile cele mai glorioase ale istoriei noastre, lupta dreaptă începută pentru desrobirea provinciilor copleșite,

Țara și Regele vă sunt recunoșcători pentru eroismul vostru, care dovedește lumii virtuțile nepieritoare ale poporului român.

Fie ca acest an să încoroneze jertfele, aducându-ne recunoașterea drepturilor sfinte ale poporului nostru care nu a voit războiul, dar care a știut și va ști întotdeauna să-și apere cu mândrie, existența și gila strămoșescă.

MIHAI R.

ORDINUL DE ZI ADRESAT ARMATEI DE CĂ-
TRE DOMNUL MAREȘAL ION ANTONESCU.

O S T A Ș I,

Cu sufletul de părinte încercat, dar cu voința de fier a comandantului răspunzător, vă întâmpin în poarta noului an cu mărturia de credință în fața voastră românească și eroică și cu inima înduioșată de recunoștință pentru jertfa voastră desrobitoare.

Am trecut printr'un an de jertfe neînchipuite.

Răstigniți de Dumnezeu între primejdii, în fața în-
tinericului hoardelor rusești, noi nu avem ca popor care își cinstește vetrele strămoșilor, crucea și dreptatea, decât datori de a ne apăra împotriva cotropirilor sălbatice.

Anul încercărilor cumplite prin care am trecut, a fost totuși pentru voi, ostași, an de mare împlinire românească și ostășească.

Fiindcă în lupta pentru pământul Moldovei noastre și în lupta pentru izgonirea dușmanului și pentru prăvălirea lui, voi toți ați fost urmași neîntrecași ai luptătorilor. Voevozilor noștri de altă dată, împlinitori ai poruncii lui Ștefan Vodă.

N'ați avut în conștiința voastră decât un singur crez : Patria ;

N'ați avut în inima voastră decât o poruncă : Crucea strămoșilor ;

N'ați avut în fața voastră decât o datorie : Zdrobirea dușmanului.

La capătul unui an de lupte grele, Neamul întreg este mândru de oastea lui.

Ați luptat vitejește alături de bravii ostași germani și italieni, după ce umăr la umăr, ați dat lupta pentru desrobirea Basarabiei și Bucovinei noastre.

V'ați făcut, astfel, datoria față de lumea căreia aparținem, față de biserică și față de dreptatea așezărilor de mâine.

Voi ați ridicat astfel, numele de român nu numai din țărâna, în care nevrodnicia trecutului îngenunchiase nedrept fruntea noastră, dar l-ați reasezat în dreptatea judecății continentului nostru.

Deacea ostași, ați binemeritat dela patrie.

Ofițeri, subofițeri și soldați,

Anul 1942, a fost pentru voi prilej de luptă, pe care ați trecut-o în istorie și chiar în legendă.

Veac de veac se va vorbi de eroismul vostru, așa cum veac de veac, s'a vorbit de luptele plăeșilor și căciularilor noștri.

Fără să avem o armată cu așezări de veacuri,—pentru că veacurile ne-au zdrobit de atâtea ori jînța, prin exemplul generalilor bravi cari au căzut luptând cu arma în mână alături de soldații lor, prin piile de eroism neîntreacă, în care tatăl și fiul au căzut laolaltă, în luptă corp la corp cu dușmanul, voi ați știut să arătați că Neamul Românesc nu se predă, că Neamul Românesc prin voi își va purta neînfriecat destinul și nu se va abate niciodată dela slujirea Patriei și Regelui.

Suntem toți un singur braț.

Suntem toți un singur suflet.

Avem un singur crez și o singură voință,

Nimic pe lume nu ne va putea împiedeca să ne împlinim un singur destin : destinul : dreptății noastre.

Cu credința în el, ascultând glasul sfințit al martirilor și eroilor Neamului, care ne poruncesc din umbra crucilor să ne respectăm jertfa, ostași de pretutindeni și mă ales voi ostași de departe, simțiți în acest ceas credința pe care Neamul întreg și-o pune în voi, fiți mândri de ea și credeți în împlinirea drepturilor noastre.

Mareșal Antonescu

Tot cu ocazia anului nou, conform tradițiilor ostășești, Domnul General Inspector General al Jandarmeriei și Ministru Subsecretar de Stat, General de Corp de Armată Constantin Z. Vasiliu, în numele tuturor slujitorilor ordinii a expediat următoarele telegrame:

MAJESTĂȚII SALE REGELUI MIHAI I,

Slujitorii ordinii interne, Vă roagă respectuos, Majestate, să binevoiți a primi urări pentru Noul an.

Cu devotament și credință, ei rămân neclintii la datorie pentru Țară și Rege.

**Ministrul Subsecretar de Stat
General de Corp de Armată C. Z. VASILIU**

La această telegramă, Majestatea Sa Regele a binevoit a răspunde următoarele:

**DOMNULUI GENERAL C. Z. VASILIU
SUBSECRETAR DE STAT AL INTERNELOR**

Mulțumesc călduros Domniei Voastre și înțregului personal colaborator, pentru sentimentele de devotament și bunele urări exprimate cu prilejul anului nou.

M I N A I R.

**DOMNULUI MAREȘAL ION ANTONESCU
CONDUCĂTORUL STATULUI,**

Slujitorii și păzitori ordinii interne, Vă roagă respectuos, Domnule Mareșal, Să primiți urările lor pentru Noul an.

Ei reînnoesc cu acest prilej asigurarea neșarmuritei credințe în slujba Patriei și Conducătorului,

**Ministrul Subsecretar de Stat
General de Corp de Armată C. Z. VASILIU**

La această telegramă, Domnul Mareșal Ion Antone-

scu, Conducătorul Statului, a binevoit a răspunde următoarele:

Mulțumesc din inimă și vă trimit D-voastră Domnule General și tuturor colaboratorilor D-voastră, cele mai calde și bune urări pentru noul an.

Mareșal Antonescu

**DOMNULUI GENERAL DUMITRU POPESCU
MINISTRUL AFACERILOR INTERNE**

Slujitorii ordinii interne, Vă roagă respectuos Domnule Ministru, să primiți urările lor pentru Noul an asigurându-vă că vor sta neclintii la datorie, cu credință și devotament.

**Ministrul Subsecretar de Stat
General de Corp de Armată C. Z. VASILIU**

Domnul General de Corp de Armată Dumitru Popescu, Ministrul Afacerilor Interne, a binevoit a trimite următoarea telegramă:

**DOMNULUI GENERAL DE CORP DE ARMATĂ
C. Z. VASILIU, MINISTRU SUBSECRETAR DE STAT AL
POLIȚIEI.**

Mulțumesc călduros Domnule General pentru urări. Anul nou este pentru mine prilej de a vă exprima recunoștința mea pentru rodnică Dvs. colaborare din anul trecut și vă adresez calde și cordiale urări pentru viitor.

**Ministrul Afacerilor Interne
General de Corp de Armată D. I. POPESCU**

de Locot. MAXIMILIAN DUȚĂ

ROLUL PREVENTIV ȘI REPRESIV AL JANDARMERIEI față de acțiunea parașutiștilor.

de Malor VALENTIN NICULESCU

Războiul preiinde pentru executarea lui o serie de mijloace, cari pe măsura perfecționării lor, pun pe fiecare beligerant în parte, în situație de superioritate sau inferioritate.

În zilele noastre știm că războiul îl poartă întreaga Națiune.

Deci mijloacele răsboinice sunt întrebuințate atât contra armatei direct pe front, cât și asupra populației din zona interioară, făcând să fluctueze starea morală din interior și care stare în forma ei se repercutează direct asupra luptătorilor de pe front.

Războiul însă, dus de o putere în contra unui adversar și având o armată perfect utilată, perfect pregătită și instruită, atât sub raportul moral cât și sub raportul tehnic și material, pierde acest războiu sută în sută, dacă frontul din interior se prăbușește.

Germania nu a pierdut trecutul război mondial din punct de vedere militar, ci din punct de vedere economic și moral, provocat de starea de lucruri din interior.

Această afirmație o fac pe baza faptului că armata a fost ultimul element care s'a prăbușit iar pe tot timpul duratei războiului Germania și-a privat teritoriul național de lupte și l-a dus exclusiv pe teritoriul străin.

Dela războiul mondial, până în prezent, deci mai bine de două decenii, mijloacele de luptă s'au modernizat, perfecționat, completat și multiplicat, atât din punct de vedere al cantității, cât și din punct de vedere al calităților tehnice și randamentului.

Este știut însă că nu perfecta dotare a unei armate instruite, aduce victoria și impunerea voinței adversarului, ci valoarea comandamentului și a luptătorului însuși, care trebuie să fie pregătit în mod desăvârșit spre a utiliza în cele mai bune condițiuni arma specială ce i s'a încredințat.

Dacă în războiul trecut, parte din armele moderne actuale au fost utilizate într'un cadru restrâns și în cazuri desperate, astăzi aceste arme perfect puse la punct au luat o dezvoltare extraordinară în forma utilizării lor.

Între mijloacele, de luptă, care s'au întrebuințat atât în războiul trecut, cât și în cel actual, este și „parașuta”.

Acest instrument care în aparență nu implică o extraordinară ingeniozitate, a devenit astăzi ca mijloc de luptă un instrument extrem de periculos pentru adversar, atât în ce privește spatele frontului, cât și influența morală ce o provoacă în caz de apariție în zona interioară.

În anul 1941 a avut un așa efect moral asupra populației, încât numai simplul s'von că: „S'au lansat parașutiști”, a creat un moment de groază, statornicind o psihoză caracteristică și determinând valoarea acestui instrument de luptă.

Această psihoză a făcut să se deslănțue manifestații de barbarii necunoscute și netolerate de legile războiului, parașutiștii înamici prinși, fiind supuși la torturi groaznice în bătălia pentru ocuparea insulei Creta, unde populația locală a arătat o ură năprasnică și ucideri nemaipomenite.

* * *

Întărând în fondul subiectului nu putem trece, fără a arăta în câteva cuvinte cum a luat naștere parașutismul și cum a ajuns să fie utilizat ca mijloc de luptă.

Știm cu toții ce este o parașută.

Utilizarea ei s'a făcut încă dinaintea apariției avionului și chiar a balonului cu aer cald.

Chinezii au întrebuințat acest instrument încă din anul 1306, pe timpul împăratului To-Kien, când diferiți acrobați se aruncau din niște turnuri înalte cu un fel de umbrelă, cu scopul de a distra pe împărat și pe spectatori.

De atunci parașuta ia din ce în ce desvoltare, iar la 1495 însuși Leonardo Da Vinci realizează pe hârtie, ideea unei parașute moderne, destul de apropiată de cea actuală.

Pe la 1600 un ungur Fausto Veranzio îndrăznește să se arunce cu o parașută dela o înălțime aproape de 100 m.

Pe la 1783 frații Montgolfier, cunoscuți aeronautici, fac încercări de lansare cu parașuta.

Doi ani mai târziu, aeronatul Blanchard face o coborîre dela 600 metri înălțime, ceiace pentru acele vremuri a constituit un formidabil record.

În anul 1798, Jaques Garnerin perfecționează parașuta și coboară dela 1000 metri.

Urmează aeronautul englez Hamton apoi soții Poitevin care se lansează la Parma dela 2000 m. înălțime.

Acest record a fost depășit abia în 1931 de către parașutista Schröter dela 6000 metri.

* * *

În pași giganți, parașuta ia o desvoltare în perfecționare, siguranță și utilizare până în timpurile de astăzi.

Primul Stat care a pus ideea utilizării parașutei în serviciul armatei a fost Germania.

Până la 1914, parașuta a fost utilizată mai mult sportiv și mai puțin pe tărâm militar.

În războiul mondial, parașuta s'a întrebuințat inițial ca mijloc de salvare a piloților, iar spre sfârșitul războiului la lansări de mici detașamente numite „Unități de Șoc” și care aveau misiunea de a distruge anumite lucrări s'au depozitate din spatele frontului inamic, sau pentru lansare de spioni.

Spre sfârșitul războiului aceste mici detașamente erau dotate chiar cu mici aparate de emisie-recepție.

Siguranța ce prezintă o parașută astăzi este de 999 la mie.

După 1930, Germania dă tonul organizării în masă a Batalioanelor de parașutiști, perfect instruiți, dotați și gata de orice sacrificiu.

Rusia o imită și lupta pe viață și pe moarte între aceste două state se duce pe făcute.

U. R. S. S. n'a putut niciodată să depășească Germania sub acest raport.

Dovada este că pe câtă vreme Germania a utilizat la maximum și cu efecte uimitoare unitățile constituite de parașutiști, la Ruși întrebuințarea acestor unități aproape nici nu s'a făcut.

În schimb însă U. R. S. S. a folosit în războiul actual mici detașamente de 6-15 parașutiști, organizați într'o echipă de spioni, teroriști, propagațiști, etc.

Germania a utilizat cu succes Batalioanele de parașutiști în campaniile din Danemarca, Norvegia, Olanda, Belgia și a culminat prin ocuparea insulei Creta.

* * *

Dela începutul războiului României contra U. R. S. S., aceștia din urmă au făcut aproape în mod regulat lansări de parașutiști (spioni și teroriști) în diferite puncte ale țării noastre.

Acțiunea aceasta însă a fost în cea mai mare parte din cazuri anihilată dela început prin rapidele măsuri de represiune întreprinse pe teritoriul rural de către Jandarmerie, cu concursul vrednic de laudat al populației.

Am avut ocazie să văd câțiva din acești parașutiști prinși și m'am convins că cel puțin în anul 1941, elementele alese de Ruși în acest scop, nu prezentau o selecționare prea perfectă.

Probabil că în acel an se făceau încă tatonări, spre a se vedea efectele și randamentul.

Erau tineri Basarabeni încadrați de elemente evreiești și cu o pregătire oarecum sumară.

Știu că au fost și echipe de desperați, adepți convinși ai regimului comunist și care se deosebeau mult de primii.

* * *

Pentru a realiza surpriza în lansarea parașutiștilor, Rușii au întrebuințat mai multe sisteme și anume:

a) Încălcând teritoriul României cu avioane la mari înălțimi, lansau parașutiști din sbor planat.

b) Aruncau în amurg manifeste într'o anumită regiune fără a arunca bombe, după care urma lansarea parașutiștilor.

c) Executau bombardamente aeriene asupra unor anumite localități, după care imediat urma lansarea parașutiștilor.

Aceste două sisteme din urmă aveau avantajul că toată atenția organelor de reprimare, era îndreptată către aruncarea manifestelor sau către bombardament și deci lansarea parașutiștilor era oarecum camuflată.

Toate lansările de parașutiști s'au executat în timpul nopții. Din datele ce am putut obține, rezultă că misiunile incredințate de U. R. S. S. acestor parașutiști, erau următoarele:

1. Spionajul.

Culegerea de informațiuni de tot felul în legătură cu trupele Germane și Române din zona unde parașutiștii erau lanșați. Identificarea aerodromurilor.

2. Sabotaj și terorism.

Distrugerea C. F. R. poduri și șosele sau alte lucrări de artă în puncte sensibile.

Tăierea și distrugerea firelor telefonice.

Incendieri de depozite.

Distrugerea conductelor petrolifere în punctele sensibile și apoi incendierea lor.

Diferite acte de teroare în scopul de a produce panică prin atacuri, explozii, incendierea localităților ori a instalațiilor de utilitate publică.

Împușcarea militarilor izolați, în special a ofițerilor.

Indicarea noptea prin diferite semnale luminoase a obiectivelor de bombardat.

Recrutarea, organizarea și dotarea parașutiștilor.

1. Recrutarea.

Parașutiștii destinați acestor misiuni sunt selecționați în general dintre elementele cu cele mai puternice sentimente comuniste dovedite și gata de orice sacrificiu. Ei sunt dintre membrii sau candidații aleși în organizația S. C. P. (Sociuzul Comuniștilor Partidului Bolșevic).

Este de menționat că aceia cari fac parte din S. C. P. pot fi primiți în faimoasa organizație N. K. V. D. (noua denumire a G. P. U.) și pot intra în orice organizație existentă în U. R. S. S. sau li se poate încredința orice serviciu de conducere și încredere.

Nu lipsesc din aceste echipe și aventurieri, atrași probabil de sume fabuloase de bani, ce li se promet,

2. Organizarea.

Echipa de parașutiști este formată în general din 6-8 oameni cu un șef.

Din echipă nu lipsesc:

— un radio-telegrafist,

— cel puțin un interpret (cunoscător al limbii Române),

— distrugători (specialiști în mânăuirea explosibililor pentru distrugeri).

Toți membrii echipei sunt perfecți parașutiști și cunoscători în a mânui armamentul aflat asupra lor, deosebit de inițiați în orice acțiune conspirativă și versați în culegerea de informații militare.

3. Dotarea.

a) Fiecare echipă era dotată cu:

— un aparat portativ radio-emisiune-recepție, foarte bun,

— 2 arme automate,

— o hartă geografică generală,

— hărți și planuri directeoare ale regiunii.

b) Fiecare membru din echipă aveau asupra sa:

— un pistol automat, în general „Mauser” sau carabină,

— câte 5 grenade de mână,

— câte 2-6 kgr. explosiv (una dintre echipele prinse a declarat că a avut câte 2 kgr. explosiv pe care le-a ascuns înainte de a fi prinși,

— capse, fitil, scule,

— 10-12 pachete material inflamabil,

— câte o busolă și una lanternă de buzunar,

— bilete de identitate false,

— Ca hrană aveau comprimate de ciocolată, pesmeți, conserve etc., s'au găsit asupra lor saci cu conserve și saci cu pesmeți.

În plus, fiecare echipă avea asupra sa o sumă de bani, în monedă românească, pentru hrană, corupția celor care i-ar fi prins, etc.

Ca echipament, în general erau îmbrăcate cu efecte românești sau asemănătoare acestora.

Pe cap purtau bonete asemănătoare celor românești și germane, iar, în picioare cisme scurte de piele, culoare naturală. Alte echipe au fost lansate în haine civile.

Instrucția tehnică.

Toți parașutiștii lansați pe teritoriul nostru au urmat cursurile speciale, fiind instruiți în detaliu asupra tuturor misiunilor ce le au fost încredințate.

Ei au fost instruiți în raport cu misiunea fiecăruia asupra:

- orientării în teren și fixarea misiunilor (șeful echipei).
- mărirea pistolului și grenadelor;
- provocarea incendiilor;
- ruperea firelor telefonice;
- întrebuițarea explosibilelor;
- radio-telegrafice;
- modul de a se aproviziona din zonă;
- modul de a se apăra în caz de prindere și în caz de imposibilitate de a se sinucide;
- semnalizări pentru avioane;
- misiunea de spionaj privind dislocarea trupelor;
- distrugerii de căi ferate.

Concluziuni.

Consecvenți doctrinei — în special celei comuniste, — sovieticii înțeleg să uzeze pe scară întinsă de agenții de spionaj, sabotaj și terorism, lansați cu parașutele în spatele frontului inamic, scopul fiind vădit acela de a produce acte de sabotaj și terorism și concomitent panică în rândurile populației bombardate zilnic și cu tot felul de manifeste, cu conținut comunist și lansate și acestea din avion.

S'au semnalat frecvent asemenea lansări de agenți cu parașuta, nu numai pe teritoriul nostru, ci și în Bulgaria, Ungaria și la Nord, în Galiția.

Trebuie de la început subliniat că acești *parașutiști nu au nimic comun cu unitățile de parașutiști.*

Îmbrăcați în uniforme asemănătoare armatei în spatele căreia sunt lansați și armați nu numai cu arme de luptă, ci și cu aparate pentru transmiterea de informații cu caracter militar și

mai ales cu toate cele necesare pentru a produce distrugerii și acte de terorism, *sunt periculoși agenți de spionaj, sabotaj și terorism, ce trebuiesc urmăriți, priviți și tratați ca atare.*

În ce privește modul cum echipele prinse de autoritățile românești s'au prezentat, este de remarcat:

a) Din punct de vedere al recrutării, organizării, instrucției și dotării:

Membrii echipelor sunt devotați regimului și deci nu poate fi vorba de misiuni forțate așa cum unii din cei prinși au încercat să declare. În ce privește lipsa de omogenitate etnică a echipelor, ea se explică prin internaționalismul ce stă la baza însăși a doctrinei comuniste.

Echipele bine organizate, cuprind tot personalul de specialitate necesar misiunii primite, s'a constatat totuși lipsa coeziunii sufletești, care să facă pe acești oameni să lucreze strânsi legați unul de altul.

Instrucția agenților s'a făcut cu cea mai mare îngrijire în școli speciale; latura conspirativă și de spionaj deosebit de dezvoltată; exerciții de mărirea pistolului greu (Mausser), de provocarea incendiilor, de ruperea firelor telefonice și telegrafice, și de întrebuițarea explosibilor, complectau partea tehnică.

Dotarea echipelor cu cele necesare transmiterii informațiilor, primiri de noi instrucțiuni, lupte, eventual corupție, distrugerii și acte de sabotaj, este făcută în cele mai bune condițiuni.

În ce privește modul de comportare în teren a parașutiștilor lansați, trebuie remarcat:

Lansarea s'a făcut de multe ori greșit, fie într'o zonă mult departe de cea în care trebuiau să lucreze, fie lansați departe unul de altul, șeful echipei nemai putând ca să-și adune oamenii pentru lucru.

Unii agenții au dovedit o deosebită rezistență și dârzenie, au rămas în pădure circa 5 zile nemâncăți, complet extenuați încercând totuși să scape din încercuire prin luptă.

Se pare că fiecare comandant de grupă are instrucțiuni să comunice pe teritoriul în care sunt lansați, cu anumite persoane indicate de la centru, care să le dea sprijin în caz de rănire, lipsă de bani sau alte necesități.

Echipele au fost puține și mult dispensate pe teren.

Misiunea Partizanilor.

Nu se vede o idee generală, urmărind efecte masive în anumite regiuni; din această cauză totul are mai mult aspectul unor încercări.

Chestiunea trebuie văzută și prin aceea că trimiterea în defensivă a unor asemenea misiuni, impune un personal deosebit de verificat din punct de vedere al devotamentului și spiritului de sacrificiu față de regim (comisarul politic nemi existând în asemenea cazuri).

In concluzie generală, încercările făcute până în prezent cu agenții de spionaj, sabotaj și terorism, lansaji pe teritoriul românesc *n'au dat rezultatele scontate.*

Faptul se datorește atât timidității cu care echipele s'au comportat în ceiace privește trecerea imediată la lucru, cât și mai ales vigilenței autorităților și concursul nelimitat dat de populație.

Atâta timp cât această vigilență va exista grație măsurilor luate de toate autoritățile românești și cât timp populația românească, va avea același sentiment profund de naționalism, respingând internaționalismul comunist și jidovesc, nu avem a ne teme de „parașuțiști“ lansaji de dușmanul dela Est.

Partizanii sovietici.

Ațiunea lor în spatele frontului.

După cum s'a văzut, Sovietele nu pregetă de a întrebuița în actualul război mijloace de acțiune, chiar dacă ele sunt interzise de principiile dreptului internațional.

Pintre aceste mijloace neadmise de regulile războiului, se înnumără și *acțiunea de partizani*, organizată metodic în spatele frontului inamic.

Deși, până în prezent, rezultatele nu sunt cele scontate de armata roșie—care a organizat și îndrumat această activitate a „*partizanilor*“—totuși este absolut necesar a se cunoaște de către M. U. în detaliu organizarea și procedeele „*Partizanilor*“, nefiind escluse ca pe teritoriul dela Est de Nistru să încerce asemenea misiuni.

Misiunile încredințate partizanilor din spatele frontului par a fi foarte asemănătoare cu ale parașuțiștilor lansaji în spatele frontului, adică:

Acte de sabotaj: distrugeri de tot felul, interesând în deosebi obiectivele militare, C. F. comunicații, depozite, etc.

Acte de terorism: pe deoparte suprimarea ofițerilor și personalităților din administrația zonelor ocupate, pe de alta, producerea de panică și înfricoșarea populației locale, spre a ezita să ia poziție contra regimului bolșevic.

Spionaj: culegând informații pe care le difuzează prin radio (sau prins curieri locali perfect cunoscători ai regiunii, ce se strecoară prin linile de luptă)

Propagandă comunistă: în scopul de a întreține ideea revenirii regimului sovietic.

Trebuie de reținut continuitatea de lucru a formațiunilor de partizani, acestea deplasându-se de cele mai multe ori, odată cu frontul inamic și în spatele lui.

Organizarea, recutarea, dotare, instrucție.

Organizarea, recrutarea, dotarea și instrucția ca și conducerea întregii acțiuni a „*partizanilor*“ în spatele frontului a fost încredințată *conducerii superioare a propagandei politice în armata roșie* în care scop, a luat ființă anume la „Administrația Politică a Armatei“, Diviziunea X-a, denumită secția specială No. 10.

Această nouă diviziune a procedat imediat la organizarea într'un mare număr de centre a formațiunilor de partizani.

Astfel la 13 Iulie 1941, luase ființă asemenea formațiuni în 22 centre depe rontul sovietic din Nord-Vest.

Recrutarea personalului se face dintre devotații regimului și în special dintre lucrători.

Primii membri ai acestei organizațiuni de luptă a fost 52 „*muncitori politici*“, aleși în general din grupele cele mai vechi.

Șefii organizațiilor locale, sunt mai ales comuniști notorii și în special muncitori politici din armata activă.

Toți aproape aparțin serviciului propagandei, serviciului din armata operativă și sunt bine instruiți asupra activității ce trebuie să desfășoare.

Instrucția elementelor de execuție este făcută cu toată grija.

Pe lângă instrucția obișnuită cu armamentul pentru apărare și atacul apropiat, instructorii speciali inițiază pe „partizani” cu mănuierea și întrebuițarea explozivilor, provocarea incendiilor, executarea actelor de sabotaj pe calea ferată, legăturile telefonice și telegrafice, poduri etc.

Organizarea probabilă de detaliu a organizației a fost cea următoare.

Organizarea probabilă a formațiunilor de partizani.

Diviziunea X-a (din administrația politică a armatei) unitatea de instrucție și conducere efectiv circa 300 oameni.

Armament.

- 300 arme
- 14 puști mitraliere
- 45.000 cartușe
- 1.000 grenade de mână
- 300 sticle benzină
- 300 mine anticar
- 100 kgr. explosibil

Organizare.

- Probabil 3 Secții.
- Secția unitate de conducere (uneori și de instrucție).
- Efectiv 50-80.
- Armament cel ce rezultă din dotarea companiei.
- Organizare circa 10 oameni (după misiune), în 5-8 grupe.

Grupa unitatea de lucru.

- Efectiv circa 10 oameni
- Armament cel ce rezultă din dotarea mai sus arătată și în raport de misiunea primită.

* * *

N O T A

Această organizare nu este ceva rigid, invariabil. Ea este modificată după misiunile urmărite și posibilitățile ce le dau diferitele zone, în special în ce privește recrutarea partizanilor, oameni care trebuie să fie mai ales însuși de spiritul sacrificiului suprem pentru soviete.

Batalion de curățire.

U. R. S. S., prin comisarul de interne și cel de siguranță a înființat pe lângă organizațiile de mai sus și așa zise *batalioane de curățire*.

Misiunea lor este de a lupta contra trupelor de parașutiști din spatele frontului propriu.

Ele își indeplinesc misiunea și *se retrag cu armata roșie*.

Trebuie menționat însă că *aceste batalioane de curățire se pot transforma în unități de partizani*, care se luptă în spatele frontului inamic, mărinđ astfel numărul formațiunilor existente.

Dealtfel, administrația politică în armată urmărește cu concursul poliției din organizațiile locale, să urmărească prin orice mijloc numărul partizanilor pe a cărei activitate pare a se pune mult preț.

Concluziuni.

Acțiunea de partizani este organizată de sovietici, în spatele frontului inamic în cele mai mici amănunte.

Formațiunile de partizani, formate din devotații regimului și organizate, dotate și instruite potrivit misiunilor ce li se încredințează, sunt capabile a produce neajunsuri în spatele trupelor inamice.

De relevant că misiunile date partizanilor se pot executa în teritoriul propriu în condițiuni mult mai bune decât prin agenții lansaja prin parașute în teritorii străine, cum a fost cazul din Moldova.

* * *

Acestea fiind spuse, trecem la arătarea rolului *preventiv și represiv*, ce îl are jandarmeria în asemenea cazuri contra :

- a) Acțiunii parașutiștilor-teroriști.
 b) Acțiunii de conlucrare a comuniștilor ca partizani ai U. R. S. S., cunoscut fiind că adevărații partizani organizați în unități speciale se pot găsi numai în zonele din spatele frontului de luptă și nici de cum în zona interioară.

A) *In ceiace privește măsurile preventive* contra lansării și acțiunii parașutiștilor teroriști, găsesc că ar fi următoarele:

- a) O perfectă coordonare între Legiunile de jandarmi și zonele A. A. Județene.
 b) O legătură permanentă telefonică între posturile și secțiile de jandarmi cu Legiunea pe care să o țină continuu la curent cu cele ce se petrec pe teritoriul județului.
 c) O perfectă asigurare a posibilității de alarmare a întregului județ, iar posturile de jandarmi să poată trece imediat la acțiune în acord cu autoritățile comunale și echipele din timp organizate de premilitari și căpeteniile satelor, cum și a locuitorilor de încredere.

d) O perfectă camuflare a teritoriului rural, pentru a lipsi de posibilitatea orientării avioanele ce ar evolua deasupra județului cu scopul de lansare a parașutiștilor teroriști.

e) O cunoaștere perfectă a elementelor dubioase de pe raza posturilor respective, în eventualitatea că parașutiștii odată lansați, ar găsi refugiu și sprijin la aceștia.

f) O instruire cât mai largă a autorităților și populației, căreia trebuie să i se explice ce avantajii morale și materiale nasc pentru locuitorii cari concură la prinderea acestor parașutiști și ce consecințe ar avea pentru acela care dă sprijin sau nu anunță autoritățile de eventuala apariție a acestor parașutiști.

B) *Ca rol represiv:*

- a se înștiința de urgență formațiunile interesate.
- a proceda la prinderea parașutiștilor și găsirea manifestelor și restului de materiale.
- se vor face în acest scop razii în regiunile în cari s'au semnalat lansări de parașutiști.
- posturile de jandarmi să facă atente gărzile militare dela depozitele de carburanți.
- gărzile dela lucrările de artă să întărească vigilența.

— nicio persoană suspectă nă nu fie lăsată neidentificată, necercetată serios, asupra rostului în partea locului.

— se va ține permanentă legătură telegrafică cu legiunea.

g) Jandarmeria să cunoască perfect populația de pe raza respectivă și a nu trece cu vederea niciun om străin de comună sau suspect pe care să nu-l cerceteze și verifice actele în mod amănunțit, stabilindu-i precis identitatea.

Din cele spuse mai sus, rezultă în mod nelindoios că pe teritoriul rural întregul rol de prevenire și reprimare cade în sarcina posturilor de jandarmi și că după felul cum aceste posturi vor activa în timp și spațiu se vor obține rezultate categorice.

C) Privitor la rolul de prevenire și reprimare a bandelor de partizani în zona interioară, cred că revine Jandarmeriei luarea următoarelor măsuri:

a) *De prevenire.*

Să cunoască perfect și să urmărească continuu activitatea comuniștilor și bănușilor de extremiști și capabili de acte de teroare aflați pe teritoriul posturilor.

Să identifice și să stabilească antecedentele tuturor persoanelor suspecte venite vremlinc sau pe timp mai îndelungat și stabilite pe raza posturilor.

Să se interzică cu desăvârșire luarea contactului de către acești suspecți cu prizonieri din lagăre, aflați la muncile agricole. Aceasta comportă o desăvârșită organizare în serviciul de informațiunii.

b) *Represive.*

Să pună în imposibilitate pe acești partizani, să acționeze într'un fel și la cea mai mică încercare de a întreprinde ceva să fie dovedit imediat și trimis justiției pentru sancțiuni.

Menționez că nu mă refer prin aceasta la bandele de partizani, care în interiorul țării ar fi aproape imposibil să trăiască, ci numai la elementele simpatizante ale regimurilor străine de țara noastră.

Numai aceștia cred eu că ar putea exista pe teritoriul din zona interioară.

Banțele de partizani în înțelesul strict al cuvântului își au locul consacrat în teritoriile ocupate dela inamic (în speță dela

U. R. S. S.) și deci acestea s'ar putea găsi numai dincolo de Nistru.

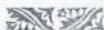
Aceste bande au o organizație militară și acțiunea de prevenire și reprimire ar reveni unităților armatei și jandarmriei din spatele frontului sau spre fundul zonelor de operațiuni și care au mijloace cu totul aparte, față de cele întrebuițate de formațiunile teritoriale jandarmerești din zona interioară.

* * *

Ca încheiere țin să afirm că dacă rolul ce revine jandarmriei în acțiunea de prevenire și reprimare a activității parașutiștilor și a bandelor de partizani este un rol capital în timpurile actuale, execuția este în funcție de elementul jandarm și conștiința cu care el va activa în desfășurarea activității de mai sus.

Atâta timp cât execuția acestei acțiuni este bine pusă la punct, parașutiștii și bandele de partizani nu mai pot constitui un pericol pentru zona interioară și elementul parașutist va fi condamnat chiar din clipa lansării a-și rata acțiunea și a suferi legile impuse de situația lui față de împrejurări.

Țin să mai remarc că, s'a observat din partea populației un vădit interes și sprijin acordat jandarmriei în toate cazurile de urmărire și stărpirea parașutiștilor ruși.

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA PORTULUI ȘI VÂNZĂRII ARMELOR DUPĂ ULTIMELE DISPOZIȚIUNI LEGALE

de Locot. CONST. S. CIOCAN

(urmare)

Observația 23-a.

a) Dispozițiunile acestui articol, prin care se cuplează permisul de a purta armă de vânătoare cu permisul de vânătoare, se datoresc probabil, așa cum am mai avut ocazia să accentuăm, grijei legitime de a se împiedica vânătoarea clandestină, pentru că dacă cineva ar avea numai permis de port armă de vânătoare (și să admitem că această situație ar fi legală), cine l-ar putea împiedica pentru că în fapt să nu vâneze ?

b) Prin urmare, când jandarmul observă pe cineva cu armă de vânătoare, îi cere 2 permise :

— unul de port-armă de vânătoare ;

— altul de vânătoare valabil pe anul în curs.

Niciunul din aceste permise nu este valabil fără celălalt.

Dar și aici apare veșnica neuniformitate a lucrurilor : excepția ; și în adevăr după art. 30 din regulament, există persoane care, deși înarmate cu arme de vânătoare, nu au totuși nevoie (sunt scutite) de permis de vânătoare, din cauză că (deducem noi) sunt, după cum vom vedea mai jos, tocmai persoane însărcinate cu paza și cultura vânatului, astfel :

— personalul angajat pentru paza vânatului util, contra invaziei animalelor răpitoare și fiarelor, dacă acest personal a

fost recunoscut ca paznic privat de vânătoare; ne aducem aminte că acest personal trebuie să aibă pe lângă permisul de purtat armă, o carte de recunoaștere ca paznici, eliberată de Minister și o adeverință de încredințare a permisului;

- paznici de vânătoare (probabil acei publici);
- paznici speciali de pescuit;
- personalul silvic special însărcinat cu paza și cultura vânătorului.

3. Obținerea permisului de a purta armă de vânătoare.

Pentru armele de vânătoare cu alicie sau mai exact arme de vânătoare cu țeava lisă și care nu întrebunțează glonț unic, art. 24, aliniatul ultim prevede:

- aceleași formalități ca și pentru armele de apărare și pază;
- și autorizația Inspectoratului de vânătoare respectiv.

Acest permis implică și dreptul de a-și procura un număr de cartușe stabilit de către art. 34 din regulament și despre care ne vom ocupa puțin mai târziu.

În conf. cu art. 15, al. 2 (modificat la 31 Ian. 1942), astfel de permise se vor putea elibera și de comandanții de garnizoană din capitalele de județe, în urma delegației dată acestora de Comandamentele de Corp de Armată respective.

b) Pentru armele de vânătoare ghintuite și care întrebunțează glonț unic, este nevoie de un permis în care să se specifice acest lucru și pentru a fi obținut, este nevoie pe lângă formalitățile obișnuite și de:

- avizul special al inspectorului județean de vânătoare și de
- avizul șefului Serviciului de siguranță din acel județ.

Observația 24-a.

Acest permis se eliberează de comandanții C. A. (deducem că chiar și în timp de pace, deoarece textul vorbește numai de aceștia, fără a înșira și pe prefecți) și acest lucru este foarte explicabil, deoarece o armă de vânătoare ghintuită se apropie foarte mult de sistemul armelor militare.

4. În conf. cu art. 32, modif. 31 Ian. 1942, spre deosebire de celelalte arme, cele de vânătoare se pot împrumuta numai persoanelor care au permis de vânătoare valabil pe anul în curs.

5. În conf. cu art. 24 „civilii și militarii care cer și obțin permise de a purta arme de vânătoare sunt obligați a se conforma și legii pentru protecția vânatului, atunci când practică vânătoarea”.

CAPITOLUL 4

Comerțul cu arme și munițiuni.

I. Generalități:

1. Pentru a fi comerciant, în conf. cu art. 27 (mod. 31 Ian. 1942) și art. 28, se cere:

- să fie cetățean român, de origine etnică română sau de altă origine etnică, care au aceleași drepturi ca și cei de origine etnică română;

- să nu fi suferit vreă condamnare pentru crimă sau delict;
- să aibă autorizație specială dela Ministerul Afacerilor Interne;

2. *Registrul comerciantului*, în care va scrie toate armele ce va vinde, trebuie în prealabil vizat de autoritatea polițienească și militară locală.

Observația 25-a

Textul cere ca registrul să fie vizat atât de autoritatea polițienească cât și de cea militară locală, situație ușor de rezolvat acolo unde pe lângă poliție există și garnizoană, sau acolo unde pe lângă post de jandarmi există eventual și garnizoană (alte trupe permanente), dar acolo unde este numai post de jandarmi? Credem că este suficientă numai viza postului, deoarece acesta întrunește amândouă calitățile (poliție și autoritate militară locală).

3. Vânzarea se face numai persoanelor care prezintă, dela autoritățile în drept, în conf. cu art. 29, al. 2, următoarele acte:

- permisul respectiv de posedat sau purtat armă;
- autorizație specială de a cumpăra arme.

Observația 26-a

Nu trebuie să confundăm cele 2 acte de mai sus, deoarece:

- permisul va rămânea asupra cumpărătorului pentru a justifica posesarea sau purtarea armei;

— autorizația de a cumpăra se reține de către comerciant și se înaintează (inapoiază) autorităților în drept, care a eliberat-o.

4. Vânzarea armelor între particulari este permisă, în conf. cu art. 33 din lege și art. 41 din regulament tot cu aceleași formalități ca și cum s'ar cumpăra dela magazin, însă „vânzătorul este obligat să rețină autorizația și să noteze pe verso ei, sub proprie semnătură, felul armei vândute, după care o va depune în termen de 10 zile autorității care a eliberat-o”.

Observația 27-a

Dacă de exemplu un locuitor dorește să-și cumpere dela altul (care deține în mod legal) o armă, procedează astfel:

a) Iși notează sistemul și seria respectivă a armei ce urmează să o cumpere.

b) Scoate certificatele obișnuite, cerute pentru a putea obține un permis de a poseda sau purta armă (pe care le-am explicat).

c) Înaintează cererea, împreună cu certificatele necesare, prin Legiunea de jandarmi, pentru teritoriul rural, la autoritățile în drept (prefecturi sau C. A.).

d) Autoritățile acestea eliberează, ca totdeauna:

— permisul respectiv care va rămâne asupra cumpărătorului;

— autorizația specială, care servește numai pentru a cumpăra arma și a face dovada că s'a vândut.

e) Cu aceste acte, acela care le-a obținut, se prezintă la cel care vrea să o vândă și unde:

— cumpărătorul obține arma pe care o va justifica cu permisul respectiv.

— vânzătorul scrie pe verso autorizației felul armei vândute și tot el va înainta autorității care a eliberat-o în termen de 10 zile; deși nu se spune cum se face această înaintare, însă ea poate fi depusă direct la autoritatea eliberatoare, sau să fie trimisă recomandat prin poștă, sau prin postul (poliția) locului.

5. În conf. cu art. 30 din lege și art. 38 din regulament, comercianții sunt obligați a înainta trimestrial comand, C. A., prefecturii de județ și poliției de reședință o situație din care să se vadă câte arme au avut, câte a vândut, câte au mai introdus în magazin și câte au rămas la acea dată.

Observația 28-a.

În legătură cu această materie, este cazul să remarcăm dispozițiunile regulamentului, care în art. 38 prevede că:

— comercianții nu a voie să aibă asupra lor decât cantitatea medie de munițiuni ce vinde într'o săptămână, după aprecieri din vânzările anterioare; restul se va depozita la comandamentul militar din localitate, de unde se va ridica săptămânal, cantitățile necesare pentru săptămâna următoare;

— magazinele vor avea în permanență trecut într'un registru vizat de autoritatea polițienească și militară locală, situația la zi a armamentului.

6. Ridicarea coletelor cu arme sosite în vămi se face în condițiunile fixate de art. 31 lege, ultimele 3 aliniate și 39 din regulament, astfel:

— organele vamale din întreagă țară sunt obligate a anunța direcțiunii generale a poliției, înainte de predarea lor destinatarilor, orice sosire de arme sau munițiuni;

— armamentul și munițiunile sosite în vamă nu se pot elibera decât cu aprobarea M.A.N., după care urmează a fi depozitate la garnizoană, la dispoziția proprietarului în condițiunile arătate mai sus, sub observația 28-a.

— ridicarea din astfel de depozite se face cu aprobarea Corpului de Armată.

7. În caz de dispariție sau pierdere a armelor și munițiilor, în conf. cu art. 34 din lege 42 regulament „acela căruia îi dispore sau pierde o armă sau munițiuni, este obligat să anunțe în scris autoritatea în drept, în termen de 3 zile, asupra împrejurărilor în care s'a produs dispariția sau pierderea, precum și indicațiuni asupra persoanei bănuite”.

Trebuesc anunțate autoritățile în drept a elibera permisele, care pot elibera, după apreciere dela caz la caz, alte permise pentru a poseda sau purta alte arme în locul celor dispărute sau pierdute.

Observația 29-a.

Se pune întrebarea că dacă păgubașul reclamă postului de jandarmi în timp de 3 zile dela dispariție sau pierderea armei, este satisfăcută condiția impusă de lege?

— formal nu, deoarece se cere anunțarea acelor autorități

— totuși, credem că este apărât, deoarece a anunțat o autoritate de poliție și militară, care însă este obligată a anunța imediat autoritățile în drept și a începe de îndată cercetarea cazului.

II. Alocația de cartușe și reîmprospătarea.

1. În conf. cu art. 32, al. ultim art. 34 din regulament, cumpărarea și împrospătarea munițiilor nu se poate aproba decât pentru armele pentru care s'a obținut permisul de a poseda sau purta armă :

— aprobarea se dă de autoritățile (comandamentele) care au dreptul de a elibera permise de a poseda sau purta armă ;
— cartușele se vor procura numai dela magazinele autorizate să vândă munițiuni, în conformitate cu dispozițiunile pe care le-am văzut.

2. Alocația de cartușe (art. 34 reg).

a) Pentru armele de vânătoare :

— cu alice : inițial 150 cartușe încărcate sau în elemente componente, cu excepția pulberii care se va vinde în cutii originale C. A. M. ;

— cu glonț : câte 30 cartușe.

b) Pentru revolver, pistol și arme diferite :

— orășenii și sătenii : 12—14 cartușe de fiecare armă ;

— fermele izolate : 24—28 cartușe.

c) Pentru cartușe explozibile de dinamită, cantitățile inițiale se aprobă de Ministerul de care depinde întreprinderea, după nevoile acesteia.

3. Reîmprospătarea cu munițiuni se va face pe baza aprobării despre care ne am ocupat mai sus, eliberată în urma cererii făcută de proprietarul armei, astfel :

a) Pentru armele de vânătoare cererea va avea și viza inspectorului de vânătoare respectiv ; se va arăta cum și unde a consumat muniția ;

— pentru armele de vânătoare cu alice, numărul cartușelor nu poate depăși cantitatea de 400 bucăți trimestrial ;

— pentru armele de vânătoare cu glonț, trimestrial maximum 30 cartușe.

b) Pentru cartușe de revolver, pistol și arme diferite : se

face cerere așa cum s'a arătat mai sus, însă această cerere trebuie să fie vizată (certificată) de organele polițienești locale, pentru confirmarea celor arătate în cerere.

c) Pentru cartușe explozibile de dinamită, aprobarea (afară de cea inițială referitor la cota de cartușe) se dă ca și pentru armele dela aliniatul precedent, cererea fiind făcută :

— de comandantul militar al întreprinderii, dacă este militarizată ;

— de directorul întreprinderii, dacă nu este militarizată.

Observația 30.

În legătură cu cererea pe care urmează să o facă cel care are nevoie de a-și împrospăta munițiunile, atragem luare aminte că :

— pentru armele de vânătoare, nu se cere viza autorității polițienești locale (deci a postului de jandarmi pe teritoriul rural) ci numai pentru celelalte arme ;

— în cazul întreprinderilor nemilitarizate, cererea făcută de directorul respectiv trebuie certificată de către postul de jandarmi.

— jandarmul va fi foarte vigilent pentru a descoperi modul real în care s'a consumat muniția a cărei înlocuire se cere și pentru a controla dacă nu există asupra persoanelor (în domiciliul respectiv) mai multă muniție decât cea admisă ; știm că în timp de stare de asediu pentru orice fel de perchezitje (descindere) nu este nevoie pentru autoritățile militare, de niciun fel de aprobare prealabilă, conf. cu art. 3 a legii pentru introducerea stării de asediu din 11 Februarie 1938.

CAPITOLUL 5.

Sanctiuni și competență.

În acest capitol urmează să analizăm care sunt infracțiunile, pedepsele, competența și procedura.

1. Infracțiuni (le redăm schematizate și explicate acolo unde este cazul) :

a) În conf. cu art. 35 lege (mod. 31 Ian. 1942) :

— a avea arme sau munițiuni în domiciliu, fără permisul de a le poseda ;

— a avea în domiciliu arme de panoplie de tip militar, neperforate;

— a purta arme în afara de domiciliu, dacă are numai permisul de posed-armă;

— a purta arme și munițiuni în orice loc, fără permisul de a le purta.

— a nu avea angajament original vizat de aut. comună, și permisul respectiv, pentru persoanele obligate a le avea;

— a nu declara în 3 zile dispariția sau pierderea armei sau munițiilor;

— a fi găsit cu permis care nu mai este valabil (nu a fost vizat anual);

b) În conf. cu art 36 din lege :

— a purta armă, chiar cu permis, la o întrunire publică, alegeri sau în interiorul vreunei instituții publice (afară de funcționarii acelei instituții posesori de permise);

— a fi găsit cu armă, deși este urmărit sau condamnat pentru delict (desigur și crime) contra persoanelor sau este găsit, noaptea într-o locuință, fără voia stăpânului;

— a avea arme ascunse sau interzise pentru particulari.

c) În conf. cu art. 38 din lege :

— a lăsa ca arma să ajungă în mâna oricărei persoane care nu are autorizație;

— a da altuia autorizația;

— a se găsi arme de tir în afara localului respectiv al asociației.

d) În conf. cu art. 39: a se elibera certificate necesare pentru a se obține permise, dar care nu corespund realității.

e) În conf. cu art. 40 al. 1. (explicat de noi) comercianții de arme sunt infractori când :

— nu au autorizație dela Ministerul Afacerilor Interne;

— nu au vizat registrul la autoritatea polițienească și militară locală;

— nu înscrie, în registru, detaliile cerute de art. 29 atunci când vinde arme pentru fiecare cumpărător;

— vinde arme și munițiuni fără ca cumpărătorul să prezinte actele legale;

— nu oprește dela cumpărător autorizația specială de a cumpăra (nu permisul).

f) În conf. cu art. 40, al. 2 (mod. la 31 Ian, 1942; explicat de noi, deoarece textul face numai trimiterea la art. 31, 32 și 33 din lege), se consideră infractori persoanele care :

— importă sau fabrică munițiuni fără aprobarea M. A. N.;

— introduc în țară sau fabrică arme ascunse;

— împrumută arma sau munițiunea altei persoane (notă : afară de armele de vânătoare care se pot împrumuta, în conf. cu art. 32, numai persoanelor care au permis de vânătoare valabil pe anul în curs);

— vând între particulari arme și munițiuni fără formalitățile arătate.

2. — Legea prevede pedepse dela amenda de 10.000 — 100.000 lei și închisoare corecțională până la 5-ani.

Observația 31-a

Se înțelege că aceste pedepse se aplică numai în timpuri normale; legea nu ne spune anume acest lucru, dar deducem noi aceasta, deoarece în conf. cu art. 48 din lege (rectificat la 2 Aug. 1941) în prezent se aplică „dispozițiunile prevăzute în decretul-lege No. 236, pentru reprimarea faptelor ce pun în primejdie existența și interesele statului din 6 Febr. 1941, care rămân în vigoare până la aprobarea aceluia decret-lege”.

Ori decretul-lege Nr. 236, prin art. 1, pedepsește cu moartea pe cei care „posedă sau poartă arme munițiuni și explozibile fără autorizația legală”.

Tot în această privință a mai intervenit decretul-lege Nr. 35 din 9. I. 1942, privitor la depunerea armelor, munițiilor și explosibililor, de către cei care nu au permis valabil și care în art. 2 prevede că după un termen (care a trecut de mult) se vor pedepsi toți aceștia conform decretului lege Nr. 236, despre care am vorbit mai sus, adică tot cu moartea.

Prin urmare, pedeapsa cu amendă și închisoare corecțională, pentru cei care posedă sau poartă arme, etc. fără autorizația legală, nu s'a aplicat în realitate deoarece :

— dela apariția D. L. Nr. 236 (6 Febr. 1941) se aplică pedeapsa cu moartea,

— legea portului și vânzării armelor, apărută la 24 Iulie 1941, deși apărută ulterior mai sus citatului decret, acordă aplicabilitatea aceluia decret până la abrogarea lui; deci în prezent suntem, din acest punct de vedere sub regimul pedepsei cu moar-

tea, care se va schimba în alta numai atunci când se va abroga în mod expres importantul decret-lege Nr. 236.

3. Competința.

a) În conf. cu art. 41 din lege sunt competente a judeca:
— în timpuri normale, judecătorii de pace, cu drept de apel la tribunal în 10 zile și recurs la curtea de apel tot în 10 zile;
— pe teritoriul aflat sub stare de asediu (deci și mobilizare și război), competența revine tribunalului militar (curții marșiale).

b) Constatarea infracțiunilor se face, în conf. cu art. 42 — modificat la 31-Ian. 1942:

- de orice ofițer al poliției judiciare;
- pentru armele de vânătoare, infracțiunile se vor putea constata și de organele prevăzute de legea vânătorului și reglementarea vânătoarei.

Observația 32-a.

a) Consultând această din urmă lege (a vânătorului), observăm că aceste organe sunt (după art. 64, 66, 94):

- jandarmii (ofițeri și agenți de poliție);
- agenții de poliție (probabil acei civili);
- inspectorii de vânătoare;
- paznicii publici și particulari cu jurământ;
- primarii și ajutorii lor;
- șefii de gară;
- impiegații vamali;
- cantonierii și vigiliii financiari;
- agenții silvici și ai pescăriilor statului.

b) Pentru teritoriile supuse stării de asediu, vom avea în vedere dispozițiunile art. 59 din reg. pe care le cităm mai jos la aliniatul c.

4. Procedura. În privința acesteia legea prevede că:

a) Art. 42 (mod. 31 I. 942), al. prim și ultimul: „toate infracțiunile prevăzute în prezentul decret-lege, vor fi constatate de orice ofițer de poliție judiciară. Procesul verbal încheiat va investi direct instanța de judecată.

b) Art. 37, ultimele 2 aliniate:

— „în toate cazurile prevăzute la art. 35 și (notă: despre care am vorbit la p. 1 din prezentul capitol — infracțiunile —)

Judecătorii vor dispune confiscarea armei și a munițiilor respective;

— „armamentul și munițiile confiscate rămân în patrimoniul statului fără drept de despăgubire”.

c) Art. 59 din regulament: „în teritoriile supuse regimului stării de asediu, aplicajunea decretului lege asupra portului și vânzării armelor se va face de autoritățile militare”.

Observația 33-a.

a) Este ușor de înțeles că noțiunea de confiscare a armei așa cum este redactată aici se referă la ridicarea armei și a dreptului respectiv de proprietate, trecând în patrimoniul statului. În niciun caz de aici nu putem deduce că orice ofițer de poliție judiciară nu ar avea dreptul să ridice arma și actele unui infractor și a le înainta împreună cu acesta instanței competente mai ales dacă avem în vedere gravitatea pedepsei, ci din contră, ofițerul de poliție poate ridica arma deasupra infractorului, deoarece această ridicare nu se confundă cu confiscarea de către judecător, deoarece prin ridicarea din partea acestora nu se face decât a se lua măsurile contra posibilității de dispariție a unui corp delict.

b) Procesele verbale se încheie conform regulilor obișnuite de procedură.

CAPITOLUL 6

Dispoziții finale și tranzitorii

Articolele 43—48 din lege și 52—61 din regulament cuprind o serie de dispozițiuni, care după cum vom vedea își au importanța lor:

1. Astfel, art. 43 prevede că „la publicarea prezentului decret-lege, toate permisele de posedat și purtat armă sunt anulate, urmând a se preschimba în termen de 30 zile. Pentru cei care se găsesc concentrați în prezent sau mobilizați, acest termen curge dela data lăsării lor la vatră”.

Observația 34-a.

a) După textul regulamentului acest termen curge dela apariția acestuia.

b) După dispozițiunile acestui text, înseamnă că dacă într'un

domiciliu se mai găsească încă arme împreună cu permisele legale de sub regimul vechii legi și dacă titularul este concentrat sau mobilizat neîntrerupt încă dinaintea apariției regulamentului (24 Martie 1942), atunci nu ne găsim, din acest punct de vedere în fața unei infracțiuni, operațiunea de preschimbare urmând a fi efectuată după lăsarea titularului la vatră. De aici mai deducem că dacă acesta vine la domiciliu în învoire, permisie sau concediu, nu este obligat a-și preschimba permisul vechi, deoarece lăsarea la vatră este o poziție care nu se confundă nici măcar cu concediul și pentru că în fapt într-un concediu obișnuit, nu se pot termina formalitățile pentru a obține mai ales un permis de a purta armă.

2. În conf. cu art. 44 din lege și 53 din regulament, cei care la apariția legii posedă arme cu autorizare, sunt obligate ca în termen de 30 zile de la publicarea lui să le declare primarilor în comunele rurale. Se prevăd apoi formalități ce urmau a fi făcute de autoritățile locale și prefecturi.

Observația 35-a.

Am reprodus acest articol pentru a ne da seama că aici nu se prevede, spre deosebire de art. precedent, nimic referitor la situația celor concentrați sau mobilizați la data publicării textului și deci se pot găsi încă arme cu permise vechi, însă nedeclarate în termenul arătat, deoarece nu a avut cine să efectueze acest lucru; în cazul când titularul are familie, atunci credem că ar fi trebuit să le declare cineva din această familie; pentru ceilalți, declarația se va face când titularul va fi lăsat la vatră.

3. După declarațiile făcute conform celor explicate mai sus, prefectii urmau să se pronunțe asupra fiecărui caz, dacă persoana respectivă va mai avea sau nu dreptul de a poseda sau purta armă. Armamentul celor respinși trebuia depus în 3 zile la autoritățile militare locale, deci la posturile de jandarmi pentru teritoriul rural; iar în conf. cu art. 45 „armamentul celor care au pierdut dreptul asupra lui va fi clasat de o comisie stabilită prin regulament, în una din categoriile: fier vechiu sau armament utilizabil.

— „armamentul clasat la fier vechiu trece în patrimoniul Statului, proprietarul fiind despăgubit cu prețul corespunzător greutății armamentului.

— „pentru armamentul clasat utilizabil se acord un termen de 30 zile, înaintea căruia proprietarul poate vinde arma, cu respectarea dispozițiilor decretului-lege de față.

— „armamentul rămas nevândut trece în patrimoniul statului, proprietarul fiind despăgubit cu prețul armei ca fier vechiu...”

Observația 36 a

S'ar părea că este vorba numai de clasarea armamentului respins pe baza declarațiilor cerute și explicate mai sus. Din faptul că ne găsim în prezența unui articol separat, deducem că ori de câte ori cineva va pierde dreptul de a poseda sau purta o armă, ea va urma a fi clasată de comisia arătată în art. 56 regulament (Prefectul județului, comandantul garnizoanei din capitala județului, inspectorul județean de vânătoare și un maestru armurier militar), iar mai departe va urma soarta arătată mai sus.

Bineînțeles că în conf. cu un alt articol — 37, al ultim, (referitor la confiscarea de către judecător) — proprietarul nu are dreptul la despăgubire în cazul când a comis vreuna din infracțiunile prevăzute în art. 35 și 36 și despre care ne-am ocupat deja.

4. — Este interesant a evidenția dispozițiile art. 46 din lege prin care „acei care vor face cunoscut autorităților existența unui depozit ascuns de arme sau care vor denunța persoanele ce posedă sau poartă arme fără autorizațiunea respectivă, au dreptul la recompense bănești, apreciate de la caz la caz și achitate de M. A. N. sau M. Agr. și Domeniilor”.

Observația 37-a

Din precizia textului rezultă că au dreptul la recompense bănești numai cei care denunță autorităților asemenea fapte, cecia înseamnă că dacă un organ al autorităților competente a dresa acte, ar descoperi vreo situație din acelea arătate în articolul despre care se ocupă nu are dreptul la asemenea recompense, adică de la M. A. N sau celalalt minister; această însă nu are nici o legătură cu recompensele bănești ce se pot acorda, de exemplu unui jandarm, de către I. G. J., pentru fapte excepționale, cum ar fi aceea de a descoperi depozite ascunse de armament.

5. În altă ordine de idei, textele nu spun nimic ce se întâmplă în cazurile când:

- titularul permisului decedează;
- când cineva găsește o armă (fără stăpân);
- când cel care a obținut un permis, se răzgândește și nu vrea să mai cumpere armă.
- dacă membrii familiei celui cu permis de a o poseda sau purta pot umbla (folosi) cu arma în interiorul domiciliului?

Observația 38-a

În toate cazurile, răspunsurile nu sunt greu de găsit:

a) În cazul că titularul decedează, atunci arma trebuie declarată și adusă la posturile de jandarmi, de către orice membru al familiei (de preferință major), sau se poate duce direct autorității care îi aprobase (eliberase).

Dar în ce timp? Prin asemănare cu situația de dispariție sau pierdere a unei arme, am putea limita acest timp la 3 zile; desigur că ceilalți membri ai familiei pot să obțină aceeași armă, însă numai cu îndeplinirea formelor obișnuite.

b) Când cineva găsește o armă, trebuie să o predea imediat autorității polițienești sau militare locale și pentru a nu fi suspectat este bine ca să aducă și martori, autoritatea respectivă dresând un proces verbal.

Dacă însă arma este aruncată într'un canal, pârâu, fântână, etc. sau este la fața locului unde s'a comis o infracțiune, acela care a observat-o va anunța autoritatea polițienească sau militară, lăsând dacă este posibil pe cineva în acel loc.

Posibilitatea despre care ne ocupăm nu are numai un interes de natură speculativă din partea noastră, dar jandarmul va trebui să fie foarte vigilent, deoarece se poate găsi:

- fie pe urmele unei infracțiuni comisă de acela care a avut armă;

- fie în fața unei simulări ori încercări de a induce în eroare autoritatea respectivă, ceea ce socotim că s'ar întâmpla destul de rar, deoarece trebuie să ținem seamă că de obicei acei care dețin în mod nelegal arma, preferă să o arunce oriunde, în loc să se prezinte la autorități, din această afirmațiune rezultând concluzia valabilă în majoritatea cazurilor (nu în totalitatea lor) că cel care declară — după ce a venit singur la autoritate că a găsit o armă, este de obicei un om cu gânduri bune.

c) Dacă cel care a obținut permisul de a poseda sau purta

o armă precum și autorizația de a o cumpăra, se răzgândește și nu mai dorește să o cumpere, este bine ca să înapoieze aceste 2 acte autorităților eliberatoare, pentru că dacă am admite că le-ar distruge, ar putea fi pe drept cuvânt suspectat că le-a plasat altei persoane.

d) Niciun text nu vorbește nimic referitor la modul de păstrare a armei la domiciliul celui care are permisul de a o poseda sau a o purta; ori problema aceasta este destul de importantă atât în drept cât și în fapt, ea nefiind simplă decât pentru un titular care nu mai are pe nimeni în familie la domiciliul său și din contră ea este de o valoare considerabilă pentru toate cazurile când titularul mai are și pe altcineva în familie, la gospodăria sa.

Având în vedere că actele pe baza cărora s'a obținut permisul de a poseda sau purta o armă, priveau exclusiv condițiunea morală și de bună purtare a titularului acestui permis, socotim cu drept cuvânt că niciun membru al familiei sau persoane ce locuiesc în același domiciliu cu titularul, nu sunt îndreptățite a umbla cu arma nicio clipă și sub nicio formă chiar la domiciliul acestuia și de aici concluzia firească asupra modului de păstrare a unei arme la domiciliul celui ce o posedă în mod legal: sau asupra lui sau înmănată sub cheie; această concluzie se referă atât la particulari, cât și la militari (ofițeri și subofițeri). Argumentarea noastră de mai sus capătă o soliditate crescândă, dacă ne aducem aminte de atâtea nenorociri familiare, rezultate din neglijarea problemei cu care încheiem acest capitol și anume este vorba de numeroasele împușcări din imprudență sau uneori intenționate și care au costat viața unor ființe nevinovate, lăsând în urmă dureri de neuitat.

CAPITOLUL 7.

Invățămintele pentru jandarmi.

Drept sintelizarea materiei, redăm mai jos, câteva învățămintele strict necesare jandarmului, pentru executarea dispozițiilor acestei legi. Pentru explicarea detaliată a acestor învățămintele este necesar a se citi în cuprinsul studiului de față mai ales observațiunile noastre, al căror număr de ordine îl redăm în dreptul fiecărui învățământ.

1. Din diferitele categorii de arme, clasificate fie după natura, fie după destinația lor, de către art. 2 și 3 din lege, numai unele sunt admise a fi asupra particularilor.

2. Referitor la permisele de a poseda arme:

a) Aceste permise se dau numai pentru categoriile de arme arătate în art. 5: arme de apărare și pază, arme de tir și arme de panoplie; nu se poate acorda un astfel de permis pentru armele de vânătoare, pentru a preveni în fapt vânătoarea clandestină (observația 5-a).

b) Aceste permise dau dreptul a purta arma numai la domiciliul titularului respectiv, în limita împrejuririi acestuia; la observația 6 am arătat ce se înțelege prin domiciliu și prin împrejurire.

c) Nu se poate acorda permis de a poseda armă minorilor, cu excepția minorului de 18 ani, în condițiunile arătate în art. 7; nu se pot acorda minorilor decât permise de a purta arme de vânătoare cu alică (observația 7).

d) Asociațiile de tir recunoscute, pot avea permisul de a poseda un număr de arme, care să nu depășească 10 la sută din numărul membrilor care practică în mod efectiv acest sport (observația 8).

e) Pentru armele de panoplie, este nevoie de un permis de a le poseda; numai cele de tip militar trebuiesc perforate (observația 9).

f) Armele de scrimă pot fi vândute și posedate fără niciun fel de act (observația 5-a).

3. Referitor la permisele de a purta arme:

a) Permisul acesta, de altfel ca și cel de a poseda arme, se acordă numai în cazuri bine justificate, conf. art. 12 (obs. 11)

b) chiar cu acest permis, armele nu pot fi purtate la întruniri publice și în interiorul instituțiilor publice.

4. Acte cu care se poate justifica existența unei arme:

a) Sunt persoane scutite de a avea vreun fel de act (Membrii Familiei Regale), în conf. cu art. 13 (observația 12).

b) Sunt persoane, care deși scutite de a avea permis, sunt totuși obligate să aibă o autorizație (observația 12):

— ofițerii și subofițerii activi;

— ofițerii de pol. judiciară prevăzuți de procedura penală;

— ofițerii și ag. de poliție prevăzuți în legea org. poliției generale;

— agenții și ofițerii de poliție prevăzuți de legile speciale, care îi obligă a purta arme.

c) Sunt persoane, care pe lângă permis, trebuie să aibă asupra lor și un angajament original vizat de primărie (art. 17, observația 13):

— gardii comunali;

— administratorii de moșii;

— păzitorii de vii, livezi și țărini;

— pădurarii și păzitorii de vite, fabrici, depozite și alte asemenea.

d) Paznicii de vânătoare, pe lângă permis, trebuie să aibă asupra lor și cartea de recunoaștere ca paznic, eliberată de către Ministerul Agr. și Domeniilor, împreună cu o adeverință de încredințare a permisului din partea stăpânului, pe al cărui nume este eliberat permisul.

e) Pentru cazul aliniatului (c) de mai sus și a al. (d), sunt necesare actele de care ne-am ocupat mai sus, pe lângă permisul care trebuie de asemenea să se afle asupra purtătorului armei, deoarece în permis nu figurează deloc numele purtătorului armei, ci acela al stăpânului.

f) Prin urmare, din punctul de vedere al actelor cu care pot justifica existența (purtarea) armelor, paznicii de care ne-am ocupat până în prezent sunt de următoarele categorii:

— toți paznicii prevăzuți la al. (c) de mai sus, care trebuie să poarte permisul și actul de angajament original vizat de primărie;

— paznicii de vânătoare prevăzuți la al. (d) de mai sus, care trebuie să poarte permis, cartea de recunoaștere și adeverința de încredințare a permisului;

— paznicii instituțiilor publice (brigadieri, agenți, pădurari, paznici, etc.) care au permisul pe numele fiecăruia din ei, iar în acest permis se mai specifică și autoritatea pe răspunderea căreia se eliberează permisul.

5. Armele regulamentare, tip militar, ale ofițerilor de rezervă se păstrează la unitățile respective; totuși în mod excepțional se pot ridica de acolo, pentru a fi posedate sau purtate, după lăsarea acestora la vatră, însă pe baza unui permis obișnuit, care se obține:

— pentru ofițerii de rezervă proveniți din activitate, prin

pensionare normală, numai pe baza cererii însoțită de oprire (certificat) dela Comandamentul Corpului de Armată;

— pentru restul ofițerilor de rezervă, pe lângă formalitățile obișnuite, ca pentru orice particular, se mai cere și avizul unității respective.

Pentru alte categorii de armament, ofițerii de rezervă se vor conforma regulilor cerute oricărui cetățean (observația 17-a).

6. La societățile constituite pentru pază, permisul este nominal pentru fiecare paznic (art. 17, observația 14).

7. Modul de obținere a permiselor, dela prefecturi sau comandamente:

a) Permisul de a poseda armă (art. 14 și 15, observ. 15-a):

— cerere;

— certificat de bună purtare și moralitate;

— certificat dela cazier.

b) Permisul de a purta armă (art. 14, observația 16-a):

— aceleași acte;

— în plus dovadă că nu a mai obținut asemenea permis.

8. Culoarea și forma permiselor: de 9 culori, conform tabloului arătat la observația 18-a.

9. Când M. St. Major sau Ministerul Afacerilor Interne ordonă depunerea armelor, posesorii permiselor precum și posesorii de jandarmi vor proceda conform celor arătate la observația 20-a.

10. Posesorii permiselor sunt obligați a le prezenta la cererea autorităților (art. 17 din regulament, observația 21).

11. Referitor la armele de vânătoare (observația 23, art. 24 și 32):

a) Se pot acorda numai anumitor categorii de persoane arătate în (art. 22, observația 22);

b) Pentru armele de vânătoare, permisul de purtat armă nu este valabil decât dacă este însoțit și de permisul de vânătoare, valabil pe anul în curs (art. 23), alături de personalul arătat sub observația 23, pentru care sunt valabile permisele de a purta armă, chiar fără permis de vânătoare.

c) Permisele de a purta armă de vânătoare se eliberează pe baza acelorași formalități ca pentru toate armele, la care se mai adaugă:

— pentru armele de vânătoare [cu alice: autorizația inspectorului de vânătoare;

— pentru cele cu glonț: autorizația inspectorului de vânătoare, plus autorizația și a lui serviciului de siguranță din județul respectiv.

d) Armele de vânătoare se pot imprumuta, spre deosebire de celelalte (art. 32);

e) Militarii trebuie să respecte aceleași reguli ca și civilii referitor la portul armelor de vânătoare, cât și la vânatoarea propriei zisă.

12. Permisele sunt valabile numai un an, putând fi însă prelungite prin viză arată, în fiecare an (art. 4 lege; cap. 2, paragraful IX din studiul de față).

13. Pentru a fi comerciant de arme sunt necesare formalitățile prevăzute în art. 27, 28, 29 (observația 25 și 26).

14. Vânzarea armelor între particulari este permisă exact în aceleași condițiuni ca și cum s'ar cumpăra dela un magazin, (art. 33, observația 27).

15. În caz de dispariție sau pierdere a armelor și munițiilor, păgubașul este obligat să anunțe autoritățile în termen de 3 zile (art. 31, observația 29).

16. Este permis numai un anumit număr de cartușe, care se arată împreună cu modul de improspătare a lor în art. 31 regulament (observația 30).

17. Infracțiunile și pedepsele sunt redată în cap. 5 (art 35 — 40); în observația 31-a am arătat că în prezent se aplică pedepsele prevăzute în D. No. 236 din 6 Febr. 1941, în conf. cu art. 48 din legea de care ne-am ocupat prin acest studiu, adică se aplică pedeapsa cu moartea pentru cei care posedă sau poartă arme, munițiuni sau explozibile fără autorizația legală.

18. Competința de a judeca infracțiunile din prezenta lege revine judecătorilor în timpuri normale și tribunalului militar (curții marțiale) pentru regiuni supuse regimului stării de asediu, mobilizare sau războiu (art. 41).

19. Competința de a dresa acte revine oricărui ofițer de poliție judiciară (art. 41, observația 32).

20. Procedura este destul de simplă și arătată în art. 42 (observația 33).

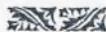
21. Se mai pot găsi și în prezent permise dintre acelea vechi și arme eventual nedeclarate de către cei care la aparțin

legii sau regulamentului se găsească concentrații sau mobilizații (art. 43-45, observația 34 și 35).

22. Măsurile de luat pentru armamentul depus la autoritățile militare în caz că cineva pierde dreptul de a-l poseda sau purta, s'au arătat la observația 36.

23. În observația 38 a am făcut câteva considerațiuni asupra unor posibilități reale, dar despre care nu se vorbește nimic nici în lege, nici în regulament și anume asupra felului în care s'ar proceda: în cazul când titularul permisului decedează; când cineva găsește vreo armă; când cineva, după ce a obținut formele legale, se răzgândește și nu vrea ca să mai cumpere arma, precum și asupra importantei probleme referitoare la modul în care cineva, civil sau militar, trebuie să păstreze arma la domiciliul respectiv și unde am ajuns la concluzia legală și utilă, că chiar la domiciliul și în interiorul împrejurării celui care are permisul de a poseda sau purta o armă, niciun membru al familiei sau persoane streine care se află obișnuit sau întâmplător în gospodăria titularului, nu pot umbla cu arma sub niciun motiv.

Cu aceste rânduri, am terminat considerațiunile pe care le-am crezut necesare a fi făcute în legătură cu problema portului și vânzării armelor și munițiilor și care au numai valoarea unor simple indicațiuni și de aceia vor trebui privite ca atare.

LUPTA CONTRA PARTIZANILOR

de Maior ARISTOTEL ALEXANDRESCU

Măsurile cele mai practice ce trebuiesc luate pentru descoperirea și identificarea suspecților, agenți rezidenți (partizani) sovietici sau altor state cu care ne găsim în războiu.

Acțiunea polițienească se bazează pe două principii:

- Principiul poliției care vizează ordinea și liniștea publică;
- Principiul poliției care vizează siguranța Statului.

Fiecare din aceste două poliții au importanța lor, însă pe când infracțiunile cari privesc ordinea publică, ating interesele persoanelor, cele la siguranța Statului, ating însăși existența Statului.

În special în timp de războiu, capătă o importanță și o intensitate mai mare poliția de siguranță de Stat, prin faptul că inamicul va căuta prin toate mijloacele să lucreze în primul rând la subminarea Statului.

Unul din mijloacele întrebuițate de inamic, care constituie un pericol pentru această siguranță, sunt agenții rezidenți, așa numiți partizani, asupra cărora este necesar a se îndrepta toată atenția polițienească.

Pentru a se putea găsi mijloacele cele mai practice pentru descoperirea acestor partizani din teritoriu, trebuie să se cunoască mai întâiu de către organele însărcinate cu descoperirea lor (organele de căutare), cine sunt acești partizani, scopul cu care sunt trimiși în țară, mijloacele ce le sunt puse la dispoziție și metodele lor de lucru.

I. *Cine sunt partizanii.* Sunt indivizi adversari civili înarmați pe sub ascuns, care se formează în bande mici sau operează izolat și pe cont propriu, completându-și efectivele din populația civilă fanatizată și prin lansări de parașutiști, operând în spatele frontului sau în interior pe lângă liniile de transport, industrii și lucrări de artă.

II. *Istoricul partizanilor.* Își are începutul în formă concretă în anul 1808—1813 în Spania, luptând contra Francezilor. apoi între 1813—1814 în Germania contra lui Napoleon, continuând în 1870—1871 în răscoala lui Gambetta și Garibaldi,

Notăm apoi:

Lupta comitațiilor în Balcani 1916—1918;

Grădă civilă a Belgiei în 1914;

Detășamentele volante rosești din 1914—1917 în teritoriile poloneze și recent lupta partizanilor sârbi în Jugoslavia și roșii în U. R. S. S.

Războiul de guerila în Spania 1808—1813.

Semnala a fost dat la Saragova, provincia Aragon, unde țărănii au înălțat oliverii garnizoanei, bănuși de ei și au format cete de bărbați, iar femeile și copiii au ajutat la alimentarea cu arme, cartușe și hrana, deși fără comandanți militari și fără experiența de războiu, au respins pe generalul Francez Lefebvre numai prin voința combativă și spiritul de sacrificiu.

La Iaca în Pirinei, front secundar, cetele de răsculați au paralizat aprovizionarea armatei franceze, luptând izolat, aducând mari pierderi francezilor în retragere în 1813. Generalul francez Luchet nu a putut paraliza acțiunea acestor cete.

Aceste cete înmulțindu-se prin încurajările dela Saragova și iacă întreaga Spanie a devenit un infern și astfel a luat naștere războiul mic numit „Guerla”, care nu a avut comandament unic nu a avut legături nici conducători instruiți, decât concursul populației, voința combativă și psihologia mulțimei ușor transmisibilă prin succese uluitoare locale exploatate. Conducătorii acestor cete din Spania au fost Empedrade Sarasa și Ioan Martin.

Războiul de eliberare German 1813—1814.

Patrioții germani fiind informați despre succesul cetelor spaniole și văzând descompunerea armatelor franceze ce se retră-

geau din Rusia, urmăriți de generalul de cazaci Cemîcov, s'au gândit să atace trupele franceze din teritoriu între Vistula și Oder. Astfel în luna Ianuarie 1813, s'a început formarea a trei grupe de răsculați care au reușit să elibereze Berlinul și apoi Prusia, de armata sub comanda Prințului Eugen (260.000 soldați francezi) partizanii având numai 3000 oameni, forțând pe francezi să se retragă, pe Eiba. Această operație a încurajat pe germani și astfel Scarenhorst ajutat de Lutzow Tettenborn, Bekendorf și Marwitz, au format astfel de cete în regiunile: Aitz, Seesen, Hohenstadt în Vestfalia în direcția Hamburg, Hanowra și Kassel, reușind să distrugă armata generalului Morand cu ajutorul țărănilor dela Lûxenbug (April 1813).

Aceste grupe de civili înarmați au avut denumirea în războiul de eliberare german „Detășamente volante de asalt”.

Războiul Germano-Francez (Franktireuri 1870—1871).

Pentruca cetele de partizani să aibă efect în războiul mic, este necesar ca întreaga populație să ia parte formând esențialul „Voință combativă și de eliberare”.

Astfel la 1870—1871 când Fanța era amenințată de trupele Germane, patriotul Gambetta a lansat la Octombrie 1870 o proclamație la Tours, de mare efect. Acest apel vibrant a creat în masele civile un curent războinic contra ocupanților. În urma acestei ațățări s'au format comitete secrete la Dijon, apoi la Ardennes, cari au recrutat cete de voluntari ce luptau în dosul frontului cu care ocazie din acești diletanți sau format războinic chiar strategii ai războiului de partizani, cazul din Epinal al lui Baraque și astfel a luat ființă războiul de franktireuri, care au băgat groază în trupele germane și le a cauzat mari pierderi în oameni la depozite și la trenuri de aprovizionare; cazul dela Stenzy a unei companii distruse și dela Dampierre o coloană de transport distrusă.

La lupta franktireurilor s'a alăturat patriotul Garibaldi, în Noemvrie 1870, atacând cu ceata lui oreșul Chatillon din zona etapelor, care atac a înviorat și mai mult războiul de partizani.

Comitații în Balcani 1914 și până în prezent.

Cetele de partizani Sârbi, Greci, Albanezi și Bulgari între

ei și aceștia contra Turcilor, este forma cea mai evidentă a luptei în bande.

În Balcani acest răsböiu a fost favorizat prin descompunerea imperiului Turcesc și atacul acestor bande: era îndreptat mai mult contra instituțiilor și persoanelor cu influență politică și rare ori contra trupelor.

Comitagiile contau mult pe concursul populației prin acte de teroare contra trădătorilor, iar aceste cete au devenit cele mai periculoase, prin fanatismul, sobrietatea și voința lor combativă, plus o disciplină severă.

Lupta contra acestor bande s'a început în Bosnia și Herțegovina de guvernul Austriac prin 1908—1909 prin căpitanul de jandarmi Hubca, care a format bande cu efective din localnici sprijinite de detașamentele proprii mobile, reușind în bună parte a-i stărpi.

În anul 1916—1918 după ocuparea Serbiei de Austriaci, războiul de comitagiile a dat mult de lucru trupelor de ocupații, care au trebuit să utilizeze circa 70 de batalioane de trupe, sprijinite și de multiple efective luate dintre populația locală, Turcă și Albaneză, dispuse în formațiuni mobile de cercetare și luptă, echipați ușor pentru a se mișca repede având tactica atacului de bande, adică atac fulgerător prin surprindere. Operațiile au fost duse de Generalul Kerchnowe.

Conlucrători ai bandelor de comitagiile au fost căpitanul sârb Costa Vejanovic în regiunea Mitrivca anul 1917, nimicind în special grupele de jandarmi ai teritoriului.

Al doilea a fost căpitanul sârb Costa Pocanar în regiunea Jablonica, care a proclamat în Martie 1918 răscoala generală a sârbilor în regiunea Vladicina și Vraïna, luptând în special contra trupelor bulgare în regiunea Kursumie-Nis, dând lupte regulate în formațiuni mari, stabilind chiar un Cartier general la Blace

Garda civilă a Belgiei 1914.

Formată în anul 1897 în scopul de a crea cadre pentru războiul popular în caz de ocuparea țării de un inamic.

Baza era ura și răsbunarea contra cötropitorilor.

Trupele germane au suferit mult din cauza acestor gărzi civile, însă din cauza densității populației și multiplelor linii de

comunicații, aceste gărzi nu au putut continua lupta cu armele, au continuat însă lupta prin defaimări, calomnii, etc., provocând tot felul de greutăți în administrare, transpunând astfel acel răsböiu din teren într'unul defetist.

Partizanii ruși în războiul mondial 1914—1917.

În teritoriile ruse populația fiind rară, cu căi de comunicație rare, educație politică slabă, se creiază un teren favorabil luptelor de bandă.

Primele lupte au fost date în regiunea Wislucka-Kuc-Nozca Nolva, de unde apoi s'a organizat cu ajutorul intelectualilor și țărănilor ruso-fili, bande cari au hărțuit trupele germane și austriace tot timpul războiului.

Războiul actual.

Din exemple anterioare ale Spaniolilor, Germanilor, Francezilor și Balcanicilor, U. R. S. S. au pus mari speranțe pe lupta de partizani. Până azi nu s'au dovedit însă de efect aceste speranțe, deoarece a lipsit și discursul efectiv al populației asupraite de regimul comunist. Nu au rămas să activeze decât efectivele lăsate în mod special în urma trupelor ce s'au retras și cele lansate prin parașuțiși.

Comandamentul german pentru a paraliza această acționare, a trezit în populația rusă sentimentul național și religios, creind formații de localnici cu scopul de a curăța, cu ajutorul și al jandarmieriei, terenul de partizani.

III. Mijloace ce au la dispoziție partizanii:

- Acte false de identitate;
- Broșuri și manifeste de propagandă;
- Populația minoritară din teritoriu;
- Armament și explozibil pentru distrugeri;
- Posturi de radio și T. F. F. clandestine;
- Introducerea în funcțiuni de stat a diferiților agenți;
- Bani și femei pentru corupție;
- Informatori inconștienți plătiți.

IV. Metodele de lucru ale acestora.

a) Propaganda defetistă.

— Paralizarea voinței de a învinge, infiltrarea în sufletul luptătorilor de pe front sau în acela al populației a gândului de înțetare a războiului, demoralizarea și a unora și a altora.

— Exploatarea nemulțumirilor provocate de privațiunile de tot felul la care este supusă populația unei țări în timp de războiu, știut fiind că acțiunea lor găsește un ecou în durerile mulțimii.

b) Propaganda pentru dărâmarea ordinii în Stat.

— Dărâmarea ordinii actuale în Stat aduce după sine triumful unei minorități extremiste și pune acel stat la picioarele dușmanului său (încercarea rebeliunii din 21 Ianuarie 1941, care a fost provocată nu numai de elementele legionare ci și comuniste).

c) Răspândire de manifeste și publicațiuni de tot felul.

d) Răspândiri de știri false prin radio și T. F. F.

e) Acte de sabotaj și terorism.

f) Suprimarea persoanelor marcante în Stat;

g) Distrugerea lucrărilor de artă și întreprinderilor de interes militar.

V. Mijloace practice cele mai potrivite pentru descoperirea lor.

— Obligația ca fiecare cetățean să posede un buletin de identitate cu fotografie și înființarea unui indicativ secret la aceste acte, pentru a nu putea fi plătuite de către inamic, știut fiind că agenții inamici sunt înarmați cu acte false de identitate.

Ex: Spionii Fomin Anatolie și Hritina Zagaevschi prinși în vara anului 1941 de către Legiunea Jandarmi Iași, aveau asupra lor buletine de identitate cu fotografii eliberate de Chișinaua Poliției Municipiului Iași, întrucât ambii înainte de cedarea Basarabiei au avut domiciliul în acest oraș, primul lucrând la o fabrică, iar a doua, croitoreasă, la un atelier din oraș.

— Controlul riguros al circulației și în special al populației flotante, stabilindu-se precis rostul fiecărui individ în zonă, pentru ca în școlile de spionaj, în special ruse, se învață de către spioni diferite legende, pe care le povestec atunci când sunt an-

chețați ca fiind trăite de ei, pentru a duce în eroare pe anchetatori.

Ex: În ziua de 13 Iulie 1941, a fost prinsă spioana Hritina Zagaevschi pe raza postului Jand. Bosia. Aceasta a declarat la postul de jand. că este croitoreasă, originară din Basarabia și venită în Iași înainte de cedarea Basarabiei și că este în căutarea unui subofiter de cavalerie, care a sîdus-o și cu care a trăit în concubinaj, după care a părăsit-o și că ar fi informată că numitul se află cu regimentul pe zonă pe Prut.

La Legiune părănu-lu-se suspectă această afirmație, a fost cercetată din nou, repetând aceiași legendă cîn nou, însă pusă să dea nume de persoane asupra cunoștințelor ce are pe unde a umblat, nu a putut da nicio precizie și a terminat prin a declara că este rezidentă din serviciul de spionaj sovietic și locuia în Iași la diferite cunoștințe.

— Suprimarea comerțului ambulant în timp de războiu și restrângerea lui în timp de pace, pentruca cea mai mare parte din agenți se ascund sub această mască.

Personal am constatat că s'au înmulțit foarte mult acești vânzători ambulanz, în special de icoane, cărți bisericești și cusături naționale și ceva mai mult, aceștia posedă acte de indemnitate oarecum în regulă și chiar viza unor autorități polițienești, că au voie a se deplasa în teritoriu.

Activitatea acestora este foarte greu de supravegheat, ei luând contact cu toți indivizii suspecti din zonă.

— Pe țepse aspre pentru cei ce nu au asupra lor acte de identitate, la control, acest fapt îngreunând mult identificarea persoanelor; este știut că persoanele de pe teritoriul rural nu au niciodată acte de identitate asupra lor.

Srîngerea din teritoriu a tu'uror indivizilor fără căpătăiu și trimiterea lor la urmă, odată pentru totdeauna, iar cei găsiți ulterior acestei operații, să fie interați în colonii de muncă, după ce mai înainte li s'a stabilit precis identitatea și faptul că în comuna de origine nu au ce lucra.

— Atențiune deosebită din partea organelor de control, la manifestările de pe sol cu ocazia atacurilor aeriene, pentru a se vedea dacă nu se fac semnalări de către partizanii din interior, pentru a descoperi obiectivele militare și industriale, cazuri petre-

cute în orașul Iași cu ocazia atacurilor din vara anului 1941, când evreii făceau noaptea asemenea semnalizări.

— În caz de manifestări și nemulțumiri în industrii, se va insista în special pentru descoperirea agitatorilor și a celor ce alimentează nemulțumirile, cercetându-se scopul cu care se fac acestea.

— Toți indivizii flotanți găsiți în teritoriu să fie percheziționați corporal, cu scopul de a se găsi materiale de propagandă, sau documente secrete.

— Cenzurarea atentă a corespondenței pentru a nu se strecura scrisori scrise cu cerneluri simpatice, acest procedeu fiind cunoscut acum chiar de cei mai naivi indivizi.

Ex. : Un caz recent a fost descoperit pe raza Legiunii Jand. Iași, când un ostaș aflat pe zona în Com. R. Mitropoliei Jud. Iași, scria tatălui său mersul operațiunilor de pe front cu zeamă de lămâie, intercalat printre rândurile scrise cu cerneală vizibilă.

— Obligația pentru deținătorii de secrete de Stat de a nu ține servitori sau servitoare minoritare.

— Aspre sancțiuni pentru funcționarii de Stat și militarii care ar discuta în public chestiuni în legătură cu armata.

— Urmărirea prin filaj a acțiunilor de fiecare zi a suspecților din teritoriu și a supușilor streini ai statelor inamice, pentru a se stabili legăturile acestora cu alte persoane și a se constata din timp orice activitate a acestora.

— Nicio autorizație de deschidere de industrii și exercitare de comerț sau meserie să nu se dea supușilor streini decât după o verificare amănunțită și o supraveghere mai îndelungată din partea organelor de poliție. Căruțile de comerț ambulant să nu se mai elibereze fără avizul autorităților polițienești.

— Supravegherea atentă a sectanților și a propagandei făcute de aceștia și urmărirea zi de zi a activității fiecărui membru.

Serviciul de informații.

Dat fiind că acești agenți partizani se organizează și lucrează subversiv și bine camuflați, mijlocul principal pentru descoperirea partizanilor este serviciul de informații.

După cum spune chiar D-1 General Vasiliu în conferința ținută la Ministerul Afacerilor Interne, „Acțiunea de apărare a ordinii publice și de Stat se bazează aproape exclusiv pe informații-

uni, astfel că noțiunea ideii de siguranță se confundă cu ideea de informațiune.

Culegerea informațiunilor în primul loc cade în sarcina organelor de căutare care sunt în contact cu elementul populației și cu toate sfonturile de informațiuni cari trebuie exploatate.

Apoi vine gentura (agenții informatori acoperiți), adică personalul care exercită misiunile de căutare impuse și dirijate de organul de informații sau de căutare și a căror elemente să rămână necunoscute.

Agenții informatori nu trebuie să fie numai o formă cum este de fapt la șefii noștri de posturi ci trebuie să fie selecționați, instruiți și verificați.

Din serviciul practic am constatat că un informator sincer și de folos nu se poate avea decât atunci când are și el un interes.

Deci s'au plătit pentru a fi o emulație pentru ei, sau idei contrare acțiunilor care le urmărim, sau un alt interes pe care noi îl satisfacem în schimbul serviciilor care ni le face;

Iar mai principal este că în primul rând organele noastre de căutare, șefii de secții și posturi, să fie convinși de importanța serviciului de informații în actualele împrejurări,

Cunoscând astfel scopurile urmărite de către partizani, precum și motivele întrebuițate de aceștia, jandarmeria pășește cu încredere în lupta contra partizanilor.

O IDENTIFICARE

Identificarea unui asasin cu ajutorul unei bucăți de lemn, unui șurub și a două tuburi de cartuș.

de Lt. EUGEN DOBROGEANU

Într-o seară de iarnă se descoperi în apropierea satului C..., cadavrul locuitorului O. B.

A doua zi, organele polițienești și reprezentantul parchetului transportându-se la fața locului, găsiră cadavrul în fundul unei văgăuni singuratică, mișcat din loc de câini, cari risipiseră astfel majoritatea indicilor.

Vicțima prezenta trei răni :

— O rană la șoldul drept, produsă de un glonte de calibru mare, care rupsese o arteră dând naștere unei puternice surgeri de sânge. Rana prezenta o largă arsură și la fel îmbrăcămintea din dreptul ei.

— O a doua rană se găsea cu oificiul de intrare prin spate, produsă tot de un glonte de calibru mare, însă fără nicio urmă de arsură, fapt ce dovedea că fusese tras dela distanță mai mare.

— În fine o a treia rană la cap, produsă de un instrument tare. Cercetările urmau să stabilească împrejurările în care se produsese faptul și să descopere apoi pe autor.

Intrucât prienele răni provocaseră moartea, s'au emis dela început două ipoteze asupra comiterii crimei :

a) Infractorul, ascuns printre mărcini sau stâncile învecinate, a putut trage dela mică distanță, din poziția culcat sau în genuchiu, producând o rană la șold cu tatuaj. Vicțima voind să fugă, s'a tras asupra ei din spate.

b) Vicțima a fost atinsă în timpul mersului mai întâiu în spate trăgându-se dela oricare distanță. I-a urmat apoi a doua lovitură trasă din imediată apropiere, infractorul ajungându-și vicțimă care încercase să scape prin fugă.

Rana produsă la cap era desigur urma loviturii de grație.

Cercetându-se cu atenție împrejurimile, nu se găsiră decât două tuburi goale de cartuș de vânătoare—calibru 16—fără nicio amprentă digitală, o bucată de lemn și un șurub.

S'a procedat atunci la examinarea acestor indicii, ca pe baza lor să se facă investigațiunile necesare și să se tragă deducțiunile logice.

Capșa din fundul tubului era lovită puternic, probabil de percutorul unei arme noi—cu arc tare, iar pe marginea tubului se observa foarte bine șgărietura lăsată de extractor. Era vorba deci de o armă militară transformată în pușcă de vânătoare. Un armurier fu chemat să dea lămuriri și afirmă că nu cunoștea decât fabricile Saint Etienne și Gras, care transformau armele vechi militare pentru vânătoare, adoptându-le țevi de calibru mare.

Asemenea cartușe nu se găseau spre vânzare la comercianții din regiune. Unul singur îpăstra câteva, comandate special pentru un client care nu le ridicase până atunci. Cartonul tuburilor nu avea însă aceiași culoare ca a celor găsite la locul crimei.

Bucata de lemn era lustruită pe o parte și se vedea bine că provenea dela patul unei puști.

Iar șurubul, după împletiturile sale, părea a fi provenit tot dela o armă.

În afară de aceste indicii materiale, se găsi în buzunarul vicțimei o sumă mare de bani, ceea ce dovedea că mobilul crimei nu era jaful, ci răsbunarea, fapt confirmat și de ferocitatea cu care fusese comisă.

Față de această situație se puneau următoarele probleme :

— Cine avea să se răzbune pe O. B. ?

— Cine poseda o armă de vânătoare St. Etienne sau Gras, nouă, transformată din armă militară, cu patul rupt și un șurub lipsă.

S'au continuat atunci investigațiunile în această direcție prin audierea de deferiți martori.

Interogat, fratele vicțimei declară că un anume A. A s'ar fi

plâns că un anume O. B. întreține legături intime cu nevasta lui.

A. A. neagă însă orice participare la crimă și susține că soția lui este un model de cinste și nu a bănuțit-o niciodată.

Fratele victimei mai adăogă că A. A. fusese văzut cu o pușcă pe care ar fi cumpărat-o cu două luni înainte. Arma era de vânatoare, cu o singură lovitură, percuția centrală și avea patul puțin rupt.

Pe baza acestei dispoziții, organele anchetatoare făcură o percheziție la A. A. dar nu găsiră nimic. Numitul nega că posedă arma despre care menționa fratele victimei.

S'a făcut atunci o percheziție și la un văr al bănuitului A. A. domiciliat în acea localitate și la care s'a găsit ascunsă într'un maldăr de pae o armă.

Arma era sitem Gras, calibru 16, cu o singură lovitură, transformată din pușcă militară și avea lipsă o bucată de lemn dela mânerul patului și un șurub dela garda trăgaciului.

Patul era puțin pătat de sânge, iar în magazine rămasese un tub de cartuș asemănător celor cunoscute.

Posesorul declară că arma fusese ascunsă la el de către A. A., care pus în prezența unei astfel de probe, sfârși prin a-și recunoaște vina, mărturisind următoarele :

„Am surprins pe O. B. (victima) împreună cu soția mea. L'am urmărit ca să-lucid, dar nu l'am putut prinde. Atunci l'am pândit mai multe zile în șir până când, în ziua de știind că trebuia să se întoarcă dela târg, m'am hotărît să-l aștept în drum.

Când a ajuns aproape de mine am tras, dar am greșit ținta; victima fugia, am tras a doua oară, când l-am atins în spate fără însă al dobori. Am fugit atunci după el, m'am apropiat și am mai tras odată, însă nu-mi amintesc unde. În sfârșit, i-am dat o lovitură cu patul puștii la cap, rupând astfel arma.

În acest mod, A. A. recunoaște nu numai materialitatea faptei, dar și premeditarea ei.

Indiciile găsite nu făceau decât să verifice și să întărească declarația criminalului.

Astfel, ipoteza bazată pe studiul indicilor s'a confirmat, iar asasinul și-a primit pedeapsa, fiind condamnat la 7 ani muncă silnică.

CONSILIILE DE COLABORARE ÎN LEGĂTURĂ CU ACTIVITATEA JANDARMERIEI

de Lt.-Col. VASILE MAXIM

Condițiunile de viață internă, subordonate actualei stări de războiu, au cerut și cer tot mai mult canalizarea tuturor energiilor individuale și colective pe căsușuri cât mai productive, menite să garanteze libertatea de acțiune și inițiativa frontului de luptă.

Războiul total, războiul națiunei, în care generații de tineri și bătrâni își împletesc puterile pentru afirmarea ființei neamului, cer ca energiile irosite în trecut în frământări egoiste și'n sbucium fără de folos, să se înregimenteze într'un efort comun, dirijată către unicul ideal național: „VICTORIA”.

Războiul dezrobirii, războiul sfânt al românismului, războiul crucial al creștinismului, ne-a prins pe noi înșine într'un moment de cumpănă a propriei noastre ființe naționale.

Treziți brutal de biciuirea soartei, copleșiți de-o viață întinată în cuprins de graniți sfârtecate, apăsați de povara răspunderilor în fața trecutului și a viitorului, am fost chemați în prag de prăbușire la viața conștientă a refacerii naționale.

Un suflet nou de reorientare în toate compartimentele vieții publice și cetățenești, o dirijare controlată în domeniul economic, politic, cultural și moral, au constituit îndreptarul național al noilor înfăptuiri.

Sub egida autorității și sub controlul statului au prins viață și au dat rod puterile neîncercate sau rău folosite ale neamului.

În locul ambțiilor singulare, în locul enervărilor împrăștiate pe drumuri, care arareori se întâneau, țara a chemat elementele ei de răspundere la lucru, la colaborare, la armonie, la înfăptuire.

Nicio acțiune nu se evidențiasse în trecut mai izolată și mai lipsită de coeziune decât activitatea dispersată a diferitelor organe administrative periferice, circumscrise în unități teritoriale, cu scopul de a asigura propășirea gospodăriei locale și naționale.

Descentralizarea atribuțiilor de specialitate a diversilor reprezentanți de ministere, a condus pe neașteptate la o autonomie rigidă, lipsită de cel mai elementar simțământ de conlucrare și colaborare în serviciu.

Deși reprezentanții acestor ministere își circumscriau activitatea în cuorinsul aceorasi unități teritoriale, totuși fiecare lucra independent, cu tendințe de separatism integral, scos de sub controlul vreunui organ coordonator.

Astfel în comună: primarul, învățătorul, jandarmul, preotul, agentul sanitar, veterinar sau agricol, lucrau independent fără să știe unul de altul și orice intenție de înfăptuire oricât de salutară ar fi fost, nu putea da decât rezultate parțiale, din lipsa unei acțiuni coordonate de colaborare și efort comun.

La plasă: aceeași independență infructuoasă a reprezentanților diferitelor departamente, marcată de această dată și de lipsa de identitate a circumscripțiilor teritoriale în care și circumscriau activitatea.

La județ: acțiunea de coordonare și control, care în mod normal revenea prefectului, conform legii administrative, se exercita dispersat și sporadic în cadrul fiecărei autorități.

Această situație nu mai putea dăinui în sânul administrației locale, în noul concept de viață cetățenească a Statului.

Nu se putea cere obșei efort comun, atâta vreme cât însăși autoritățile care trebuiau să dirijeze, să impulsioneze și să controleze acest efort, erau lipsite de spirit de colaborare, de unitate în conducere și în execuție.

Ministerul Afacerilor Interne pătruns la timp de necesitatea unei reforme în administrație, în cadrul atribuțiilor sale de comandament, control și îndrumare a administrației locale și de stat, a pășit la două mari înfăptuiri :

— Conformismul administrativ și

— Iniințarea consiliilor de colaborare.

— Nu mă voi ocupa în tratarea subiectului de față de modul cum s'a pus în aplicare conformismul administrativ și de roadele ce se așteaptă de la această reformă.

Este suficient să afirm că în conformismul administrativ Ministerul Afacerilor Interne a găsit mijlocul cel mai eficace de a cere unei identități de teritoriu, o identitate de acțiune, o strădanie comună în rezolvarea problemelor de interes local, printr'o colaborare și armonie deplină în lucrul tuturor autorităților aliate în raza acelorși unități teritoriale.

Consiliile de colaborare așa cum au fost concepute de Ministerul Afacerilor Interne, sunt pentru viața administrației locale adevărate camere de dezbateri și de chibzuință, unde reprezentanții tuturor autorităților, vor pune în discuție tot ce interesează propășirea gospodăriei locale, bunul trai și liniștea generală în circumscripția respectivă.

Fie are reprezentant, după specialitatea sa profesională, va trata și găsi soluția cea mai practică și eficace pentru înlăturarea răului, pentru îmbunătățirea prezentului și pentru înăptuirea viitorului.

Reprezentanții Jandarmeriei în consiliile de colaborare : șeful de post în sfatul comunal, șeful de secție în consiliul de plasă și comandantul legiunii de jandarmi în consiliul de județ, vor găsi elementele necesare pe care să-și sprijine acțiunea polițienească în salvardarea siguranței, ordinii și liniștei publice.

Mână în mână cu administrația, Jandarmeria va purcede în cadrul ofensivii de ridicarea satului românesc, la prevențunea socială, la scotirea intereselor locale și de stat.

Astăzi când starea de războiu, a așezat pe umerii Jandarmeriei noi sarcini și răspunderi alături de misiunea sa legată de poliție, nicăierea organelor Jandarmeriei nu vor putea păși la îndeplinirea noilor însărcinări, fără când toate problemele nu vor fi dezbătute în consiliul de colaborare respectiv, pentru a se antrena la lucru toate competențele locale și pentru a se înlătura orice stânjenire a activității într'unul din compartimentele gospodăriei locale.

Referindu-ne la celula funcțională polițienească — *postul de jandarmi* — vom costata că jandarmul șef de post nu-și va

putea executa obligațiunile sale în legătură cu: strângerea rechizițiilor, efectuarea muncilor agricole, aprovizionarea armatei, autorităților și populației civile cu subsistențe și combustibil, blocarea diferitelor materiale și subsistențe, apărarea pasivă, instrucție școlară și premilitară, asistența văduvelor, orfanilor și invalizilor de război, etc., fără concursul integral și fără rezerve a reprezentanților autorităților locale.

În sfatul comunal și în consiliile de colaborare se vor propune, discuta și adopta mijloacele cele mai simple, eficiente și convenabile pentru atingerea scopului urmărit de conducerea țării.

Iată motivele pentru care consiliile de colaborare au devenit elemente foarte active de execuție și inițiativă convergentă a tuturor energiilor locale.

Dar în aceste consilii de colaborare, efortul comun nu se limitează numai la contribuția reprezentanților autorităților administrative și polițienești locale; însuși cetățenii circumscripției respective sunt antrenati și interesați în mod direct la rezolvarea problemelor sociale și economice ce-i privesc.

Astfel din aceste consilii de colaborare fac parte și un număr de localnici, desemnați dintre persoanele reprezentative ale unității teritoriale în cauză.

În sfatul comunal, activează alături de reprezentanții autorităților, doi gospodari fruntași cu știință de carte, numiți de preter, de preferință dintre acei ce și-au câștigat merite în războiu.

În consiliile de colaborare județene participă câte un reprezentant al agriculturii, comerțului, industriei și intelectualilor din județ, desemnat de Prefect dintre elementele cele mai capabile și active în ramura lor de specialitate.

Deasemeni sfera de activitate și câmpul de preocupare a organelor administrative locale nu mai sunt strâns legate ca în trecut numai de buget, ci astăzi sfaturile comunale și consiliile de colaborare trebuie să se preocupe de probleme și lucrări, pentru care bugetul nu prevede mijloace și în vederea împlinirii cărora trebuie să se facă apel la contribuția morală, intelectuală și materială a cetățenilor, interesați la o altă în ridicarea nivelului de viață a unității teritoriale respective.

Din acest punct de vedere este concludent ordinul Ministerului Afacerilor Interne care prevede:

„Este dela sine înțeles că ceia ce se numește astăzi program

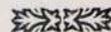
de lucrări, adică totalul lucrărilor ce se execută numai cu mijloacele bugetare și care se aprobă odată cu bugetul, constituie numai o parte din planul de activitate care trebuie să cuprindă și alte acțiuni decât lucrările materiale ce se execută din buget și anume: acțiuni morale, ridicarea nivelului intelectual local prin manifestări culturale: cămin cultural, conferințe, etc., acțiuni cu caracter social și de ocrotire: căminuri, cantine, ajutorarea răniților, precum și lucrări tehnice executate cu mijloace străine de buget; munca de folos obștească, contribuții benevole, etc.

Iată deci că sfatul comunal și consiliile de colaborare sunt chemate să întocmească un plan general în care să se enumere problemele locale, importanța lor și ordinea de urgență în execuție, datele exacte pe care se sprijină efectuarea lor și mijloacele cele mai simple, convenabile și eficiente cu care ar putea fi soluționate.

În întocmirea acestui plan general de lucru, organele Jandarmeriei contribuie în mod informativ, dând sugestii și soluții pentru găsirea mijloacelor celor mai potrivite în vederea împlinirii tuturor propunerilor prevăzute în plan.

În momentul desfășurării acțiunii de punere în aplicare a planului general de lucru, organele Jandarmeriei contribuiesc direct prin colaborarea, concursul și asistența acordată tuturor autorităților administrative locale și indirect prin crearea unor condiții de trai în deplină siguranță și liniște, ceia ce constituie elementul de bază ce condiționează și opășirea gospodăriei locale și naționale.

Din cele expuse mai sus, rezultă că în cadrul strădaniilor generale de consolidare a vieții de stat și cetățenești, sfaturile comunale și consiliile de colaborare sunt în viața administrației locale pionii ce cheazăușesc și canalizează într'un efort comun energiile și competențele unităților teritoriale, iar organele Jandarmeriei creind ambianța socială necesară progresului, colaborează, dau concursul și susțin acțiunea autorităților și populației, împleită din înfăptuirii ce netezesc drumul propășirii.

METODA ȘI CALITĂȚILE OFİȚERULUI EDUCATOR

de Locot. PEȚRU IOVA

Motto: „Dacă vreți ca soldații vostri să fie buni soldați, este indispensabil ca voi înși-vă să dăruiați modelul tuturor virtuților militare.”
General A. TANANT

Metodă, în sensul adecuat subiectul de mai sus, înseamnă totalitatea mijloacelor prin care ajungem la un rezultat urmărit.

Aceste mijloace, nu sunt altceva, decât o sumă de calități și factori morali pe care trebuie să-i căutăm, mai întâi la ofițeri, pentru că la subalterni ei nu sunt decât refractarea celor dinți.

Pornind deci dela principiul că unitatea este oglinda comandantului, voi căuta în prima parte a acestei lucrări, să analizez factorii morali ce stau la baza greii sarcini de a comanda, iar în a doua parte, a lucrării de față mă voi ocupa de trupă, încadrând-o, ca pe un tot organic, în concluziile primei părți.

PARTEA I.

Factori morali și profesionali necesari ofițerului.

Mai întâi aș vrea să precizez ce înseamnă *a servi*, deoarece mulți consideră activitatea plină de abnegație, disciplină și devotament a ofițerului, o încorsetare și o renunțare la personalitate.

În înțelesul etimologic al cuvântului, ofițer înseamnă „Omul care își face datoria”.

Datoria ofițerului este definită de Albert Sorel, marele istoric francez în termenii următori:

„A servi Patria, a-i asigura independența, a-i apăra frontierele;

Înăuntru a-i păzi instituțiile și a asigura pacea socială, garanție și condiție a oricărei munci, a oricărei prosperități publice și înfloriri intelectuale; a face ca țara să fie respectată, justiția și legile;

Țara ca obiect, onoarea ca deviză, știința și curajul ca mijloace:

„Nu există nicio datorie mai mare în simplitatea ei”.

Ar fi de prisos orice comentarii. E clar și precis: a servi este o onoare. Și A. de Vigny spune că: „Onoarea, oricând și peste tot, menține în toată frumusețea demnitatea personală a omului”. Iar A. Vandal definește onoarea, ca: „Un sentiment ce ne face să înfruntăm totul, chiar moartea, decât să suferim o scădere morală față de noi înșine sau față de ceilalți. Acest superior și sublim sentiment este o floare rară și delicată, care moare dacă o atingem”.

Noi nu servim pentru bani; noi servim *pentru onoarea de a servi*.

* * *

Analizez acum, acei factori morali și profesionali, despre care spuneam mai sus, că stau la baza greii sarcini de a comanda.

1. Disciplina.

Regulamentul Serv. Interior definește disciplina ca o executare fără murmur și șovăire a ordinelor primite și respectarea întocmai a prescripțiilor regulamentare.

După acest text la prima privire, disciplina ne apare ca ceva foarte rigid și strict și că tocmai această strictețe și rigiditate sunt cele două cataramă ce strâng corsetul de înăbușire al personalității. — La care făceam aluzie mai sus.

Este greșit înțeles. Aparența înșală.

Cercetând mai amănunțit și dând elasticitatea cuvenită literii regulamentului, putem face următoarele obiecțiuni:

Disciplina nu este *una*. Prin aceasta înțeleg că ea nu e făcută din supunere oarbă, simplă, mecanică, și deci absurdă.

Ea nu trebuie să transforme omul în mașină, nici să facă o abstracție de inteligență, priceperea sau judecata sa; din contră de cele mai multe ori ea trebuie să țină socoteala de personalitatea și individualitatea omului.

Asta înseamnă că există și o disciplină morală, care cere subordonatului o oarecare parte de inițiativă și care îl obligă să facă uz de toate posibilitățile sale morale și intelectuale pentru executarea ordinului.

Deci, o disciplină materială și o disciplină morală. Disciplina materială se adresează reflexelor, cea morală judecății.

Dacă, de exemplu, ordon unității mele, un foc de vece asupra unui obiectiv pe care îl hotărăsc și unii trăgători se mărginesc să ia mașinalicește arma la ochi și să apese pe trăgaci, asta nu însemnează nicidecum un foc disciplinat, ci o simplă păcănitură fără rezultat, căci un foc disciplinat vor executa acei cari vor căuta să se așeze bine pentru a vedea ținta, vor ochi cu atenție și nu vor consuma decât muniția necesară.

Prin urmare, putem afirma că foarte puține sunt cazurile în care disciplina materială e de ajuns, ci din contră disciplina morală este cea eficientă și deci singura care face cu adevărat tăria unei unități.

Yoseph Bédier mai pomenește în „L'effort Francaise“ și de așa numita disciplină „liber consimțită“, dar asta nu se întâlnește și nu se poate obține decât dela câțiva oameni de elită, cari aparțin speciei de eroi. *Aceștia ascultă din dragoste*

Pentru massă nu poate fi vorba despre așa ceva, pentru că, după o expresie a filozofului M. Boutroux, „în inima fiecărui om dormitează un purceluș“. I. Concluzia, se impune dela sine.

În regulamentul german: „Truppenführung“ scrie: „Exemplul și ținuta personală a ofițerului, sunt de o influență hotărâtoare asupra trupei. El trebuie însă să mai știe să găsească drumul spre inima inferiorilor săi și să le câștige încrederea printr-o neîncetată grijă pentru bunul lor traiu și prin înțelegerea sentimentelor și gândurilor lor.

Încrederea reciprocă este baza cea mai sigură a disciplinei în situațiunile grele și periculoase“.

Prin urmare, solidaritatea și unirea sufletelor multiplică forțele fiecăruia, prin forțele tuturor.

Agentul acestei uniri necesare și contrarii tendințelor egoiste ale omului, este disciplina.

Bunul simț, tactul, simțul măsurii, dreptatea, omenia, încrederea și hotărîrea, sunt stâlpii ce susțin acest mausoleu al virtuților ostășești.

2. Știința.

Am spus mai sus că disciplina cere încredere. Ori încrederea merge mână în mână cu știința. Putem deci afirma, în ultima analiză, că la baza disciplinei vom găsi știința șefului.

Laț de ce am tratat acest capitol imediat după acela al disciplinei, dându-i importanța cuvenită.

Couvion Saint Gyr spune că pentru a face războiu, sunt necesare trei lucruri: artă, știință, meserie.

Arta este caracterizată prin invențiune, prin creațiune.

Prin urmare nu ne interesează decât în măsura în care unii dispun de asemenea posibilități.

Știința e constituită din cunoștințele pe care le capeți studiind și cugetând.

Cum domeniul științei este foarte vast, și imposibil de aprofundat, ofițerul va trebui să se specializeze și să cultive în deosebi partea din domeniul științific care îi e necesară pentru a fi la înălțimea funcțiunei ce îndeplinește.

Cât privește meseria, pentru a fi maestru în profesiunea noastră, e nevoie să fi trăit multă vreme la un loc cu soldatul, să fi îndurat suferințele lui fizice și sufletești, să fi împărtășit grijile și nevoile lui, bucuriile și entuziasmul său. Numai astfel comandantul își poate forma o părere adevărată asupra valorii combative și a nervilor trupei.

Este cazul, aici, să amintesc că pentru a putea răspunde cu bune rezultate acestor cerințe de ordin științific, ofițerului i se cere un efort fizic și intelectual foarte mare și o muncă încordată din zori și până'n noapte. De aceea, arăt mai jos, câteva reguli, care vor sistematiza munca, ușurând obținerea rezultatelor dorite:

- a) Să știi ce vrei să faci.
- b) Să-ți faci un plan al lucrării și al întrebunțării timpului.
- c) Să ataci orice studii printr'o vedere de ansamblu a subiectului.
- d) Să clasezi chestiunile.

e) Să prepari lucrul pentru studiul fiecărei chestiuni; să-ți asiguri documentarea.

f) Să cugești; să deosebești principalul de secundar; să vezi simplu.

g) Să vrei în ordine.

Roederer spune despre Napoleon că „ . . . în timp ce era ocupat cu un lucru, restul nu mai exista pentru el; era un fel de vânătoare dela care nimic nu-l distrugea.

Exemplul e clasic.

Tot în regulamentul german „Truppenführung” scrie; „ . . . cine știe și poate mai mult, trebuie să învețe și să conducă și pe cel neexperimentat și pe cel slab.

Pe acest fundament crește sentimentul adevăratei camaraderii, deopotrivă de important între comandant și ostaș, ca și între ostași.”

La o parte deci cu egoismul și gândiți-vă că luminând calea camarazilor de orice grad, luminați drumul Neamului în viitor!”

3. Curajul.

Multă lume, și chiar mulți ofițeri au o noțiune inexactă despre adevăratul curaj, confundându-l cu bravura.

A-ți face datoria, la lumina zilei, pe câmpul de bătaie, atunci când simți ochi oamenilor tăi așintii asupra-ți, e lucru simplu. Acela nu are decât o singură frică: aceea de a nu-i fi frică. Dacă tremură, e judecat de ostașii săi, — căroră le ar transmite același sentiment. Deci el stă brav, — sau face pe bravul, — la postul său de comandă. Are acesta vreun merit? Da! acela de a privi moartea în față.

Moarte cu folos, sau moarte zădărnice? Răspunsul acestei întrebări concretizează adevăratul curaj: adică, moarte cu folos!

Nu discutăm aci virtutea sacrificiului; căci eroismul este adesea rezultatul unor acte spontane de o complexitate necontrolabilă, iar alteleori, — și mai rar, — rezultatul unor acțiuni chibzuite. Acesta din urmă e adevăratul curaj, căci „datoria unui șef este de a învinge prin *prudență* tot atât cât și prin *sabie*” ne spune Cezar în „De bello Galico”.

Bravura are la bază dorința de glorie; adevăratul curaj, dragostea de Patrie.

Cu ocazia asediului Danzigului, Napoleon scrie mareșalului Lefèvre: „piepturile grenadirilor, pe care ai vrea să le pui peste tot, nu vor putea să răstoarne zidurile cetății!”

Lasă treaba asta pe seama inginerilor. . . . Păstrează curajul grenadirilor pentru momentul în care știința va spune că pot fi întrebuiți cu folos și așteptând, învață să ai răbdare”.

Iar Colonelul Ardant du Picq, un pasionant istoriograf militar francez, face următoarea remarcă, privitor la Romani:

„La noi sunt o mulțime de motive de decorații și medalii, motive pentru care un soldat roman ar fi fost bătut cu vergile”.

Așadar, a năvăli la pericol cu ochii închiși, nu însemnează acte de curaj adevărat. Aceasta e mai mult o manifestare violentă a instinctului de conservare.

Curajul adevărat e chestie de voință, de judecată, de putere, de încăpățănare. Voința de a întâmpina primejdia, voința de a birui.

Războiul este un lucru prea serios, pentru a fi învățat după sistemul lui Păcală, care se aruncă în apă de frică să nu îl ude ploaia. . . .

* * *

Soldatulul de azi i se cere un curaj mult mai mare decât înaintașilor săi, căci prin înfățișarea câmpului de bătaie de azi, el e pus mult mai mult ca altădată în fața conștiinței sale. Acest curaj este în strânsă legătură cu cea disciplină morală despre care am vorbit la capitolul respectiv și care crează forța morală, câștigată prin încrederea în sine, în camarazi și mai ales în comandant; prin credința într'un ideal.

* * *

— Să nu se creadă cumva că numai în războiu se poate da dovadă de un astfel de curaj.

A-ți face datoria zilnic, când nimeni nu poate bănui efortul cerut de această sfortare la care tu consimți de bună voie; a-ți face datoria atunci când tot felul de ispite îți stau în cale, când nu ai drept judecător decât doar conștiința ta, pentru aceasta se cere un curaj cu adevărat.

În afară de curajul complex și bine înțeles, nu e decât slăbiciune, vorbărie goală, nețune și câteodată lașitate.

„Dacă nu aveți curajul minței, aveți înlocuitorul curajului inimii”, — ne sfătuiește Generalul Tanant.

4. Veselia.

Montaigne spune: „urâsc o fire arțăgoasă și tristă, care lunecă peste plăcerile vieții și care se agață și se complace în nenorocire”.

Tristețea aduce inimă rea și inima rea ușor duce la des-nădejde; ea distruge forța morală, pe când veselia este un fortificant al curajului.

Învățătura: să ferim subalternii de tristețe. Cum vom reuși să facem aceasta?

Comandantul nu are dreptul să fie trist. Moralul la el nu trebuie să reacționeze asupra înfățișării sale fizice; după cum durerile fizice nu trebuie să reacționeze asupra moralului său. Comandantul trebuie să fie stoic. Mai mult: el trebuie să fie și să se menție vesel. El n'are dreptul să fie fără chef și mai ales nu are dreptul să se lase observat de trupă că e indispus. Nu e vorba să arătăm o veselie din cale afară care n'ar corespunde întotdeauna cu împrejurările, sau care ar putea adesea să fie socotită drept neseriozitate; dar în viața de cazarmă ca și pe câmpul de bătaie, privirea limpede a șefului, privirea binevoitoare, manierele calde, un spirit fără răutate, e prea destul ca să inspire încredere și bună dispoziție subordonatului de orice grad.

Prin urmare, mai întâi dând exemplu, apoi prin grija ce o vom avea dela el, vom înlătura toate motivele de tristețe la ostași ce comandăm.

Deasemenea, acele șezători săptămânale ce se desfășoară în corpurile de trupă, pe lângă caracterul lor educativ, sunt foarte potrivite pentru cultivarea acestui sentiment care descrește fruntea și inimile.

5. Inițiativa.

Iată o vorbă mare de care se face abuz uneori din partea celor ce o pretind, alteori din partea executanților.

Pentru ca inițiativele să fie laudabile, e nevoie ca ele să se concorde. De aci necesitatea unității de vederi, necesitatea ca șefii care ordonă și subordonații care execută, să vorbească aceeași limbă, să aplice aceleași principii generale și dacă se poate, să gândească la fel; și mai presus de toate, înțelegerea misiunii primite și abandonarea oricărui gând egoist.

Inițiativa e un act liber consimțit și neforțat în nici un senz.

Ea e strâns legată de ceea ce se numește curajul răspunderii. În această privință, R. S. I. scrie: „teama de răspundere este nedemnă de înălțimea și tăria de caracter, ce trebuie să distingă mai ales pe ofițeri. Iar pentru a deschide poarta inițiativei din partea subordonaților, tot în Art. 9 R. S. I. spune:

„Superiorul face să se simtă influența sa printr'un indemn rațional și nu intervine fără motiv în atribuțiunile inferiorilor. El hotărăște scopul de atins și definește sarcina ce revine celor în subordine, lăsându-le alegerea mijloacelor și procedeele de execuție pentru atingerea scopului urmărit.

Inițiativa bine înțeleasă nu constă în modificarea unui ordin, motivându-se că rezultatul ar fi mai bun.

Aceasta ar însemna o neexecutare de ordin. *Orice act de inițiativă trebuie făcut în spiritul vederilor și intențiilor comandantului*”.

Nu mai astfel, ofițerul care știe, care înțelege și care execută cum trebuie și în sensul voit, poate să facă act de inițiativă; nu pentru gloria sa personală, ci pentru cel mai mare folos al tuturor.

6. Caracterul.

Tot Albert Sorel, spune despre caracter: „este curajul și ceva mai mult, este energia și încă ceva pe deasupra, este natura superioară, forța, tăria de suflet; este energia înfrântă și dirijată, ce susține curajul care stăpânește soarta; este o statornicie chibzuită, concentrată, care face să fii tu și să rămâi peste tot stăpân pe tine”.

Nu știu cum aș putea comenta sau adăuga ceva la această definiție atât de complectă și așa de clară.

Parafrazând doar aceste minunate cuvinte, voi încerca să trasez silueta *omului de caracter*.

Omul de caracter, este meșterul care știe ce vrea și care își dă seama de ce poate. Totdeauna sincer, incapabil de înșelătorie și inspirând tuturor încrederea pe care o are însuși în ceilalți. Este omul care are curajul de a spune și scrie ceea ce gândeste, pentru că e chibzuit și tare. Nu nesocotește primejdia; o privește în față pentru a o domina mai bine și dacă nu poate azi, va putea și ști să aștepte până mâine. El are răbdarea savantului, stăruința inventatorului, bărbăția războinicului și forța de nevins a credinciosului.

În concluzie, este omul echilibrat, omul drept, omul cinstit în fața căruia toți se închină. El impune și este urmat.

Este șeful, — cu atât mai admirat, cu cât e mai bine cunoscut.

S'ar întreba poate cineva: ce vină am eu că nu m'am născut cu aceste calități?

Răspunsul e simplu și unic: se capătă, întru'n grad mai mare sau mai mic, *prin educația voinței*: vouloir c'est pouvoir; pouvoir c'est vouloir.

Aceleș „Truppenführung” ne spune: în războiu, caracterul cântărește mai mult decât mintea”.

7. Ambiția.

Nu ambiția deșartă. Nu fariseism. E cazul aci a reaminti fabula cu broasca ce vrea să se facă mare cât un bou.

E bine și chiar trebuie să avem ambiție. Dar ambiția lucrătorului cinsut, care nu e mulțumit decât cu lucrul bine făcut.

Ambiția artistului care pune tot amorul său propriu pentru a atinge perfecțiunea.

Trebuie să avem ambiția, ca mergând pe drumul cel drept, să ajungem cineva; că, formându-ne fără încetare și consacându-ne în întregime frumoasei noastre misiuni, s'ajungem să transformăm ostașii noștri în soldați bravi și cetățeni devotați Patriei.

— „Ambiția este sfârșitul de bici cu care atingem calul pentru ca să tragă la un deal mai greu; este cravașa indispensabilă celui mai pur sânge, dacă jokeul vrea să ajungă întâiu”, ne spune Generalul Tanant.

8. Autoritatea.

Autoritatea ce o ai în virtutea legii și a regulamentului, — respectiv a gradului, — nu e de ajuns. Ea se impune prin capacitate și demnitate; prin caracter, inteligență și știință.

Cât privește cadrul de manifestare al acestei autorități în relațiile cu subalternii, îmi permit a arăta, mai jos, câteva reguli, pe care le recomand tuturor camarazilor ce n'au încă experiență suficientă a contactului cu trupa:

— Mulți gradați și chiar mulți subofițeri, văzându-se înzestrați cu o mare autoritate, fără a avea nici o pregătire, abuzează și trec dese ori limitele permise. Cu cât sunt mai aspri, cu atât își închipue că comandă mai bine.

Desigur, asta e greșit și ca să remediem faptul, trebuie să-l facem să înțeleagă că hotărârea și severitatea sunt necesare întotdeauna, dar *strigătele, insultele și bătaia, niciodată*.

— Autoritatea care nu se reazimă decât pe frică, *nu are o bază solidă*; pe câtă vreme, aceea care se sprijină pe dreptate, e de neclintit. Când comandantul este respectabil, atunci e respectat. Dacă pe deasupra mai știe să se facă și iubit, atunci e atotputernic.

În această privință, Montaigne spune: „dacă norocul ar fi făcut să am vreun rang în viață, m'ași fi ambiționat *să mă fac iubit*; nu temut, sau admirat”.

— Dacă nu vom admite nici plângeri, nici reclamații, vom scăpa de micile plictiseli, dar nu vom ști niciodată ce se petrece în unitatea noastră.

Rezultatul: *„cine jude de certuri mărunte, dă peste încurcături mari”*.

Deci, nu numai că vom permite ostașilor noștri să raporteze tot ce au pe suflet, dar îi vom educa și obliga în acest sens.

— În felul acesta vom stăpâni și pornirile subofițerilor sau gradaților ce ar încerca să treacă limitele unei autorități bine administrată.

— Când un gradat cere pedeapsa unui subordonat de-al său, trebuie să deschidem bine ochii și să facem o cercetare serioasă, pentru că adesea dedesubturile acestei cereri ascund intenții rele, greșeli de rea înțelegere a ordinelor date, sau abuz de autoritate determinat de cine știe ce sentimente ce-l stăpânește într'un moment dat.

EXEMPLU :

E vară. Este ordin ca între orele 13—16, toți ostașii să stea în dormitor, să se odihnească și să mai scape de căldurile de afară. Cinci soldați din compania mea, care lipsiseră dela tragerile executate cu trei zile mai înainte, aveau ordin ca la ora 14 să fie la poligon, unde, împreună cu alți întârziați din unitate, vor executa tragerile. Deci nu s'au culcat în dormitor, ci din contră se pregăteau pentru trageri, făcând șgomot. Sergentul, șef de dormitor le-a ordonat să se culce, neștiind ce dispozițiuni au primit. Și furios cum era, nu le-a dat voie nici să raporteze. Profitând totuși de o scurtă absență a sa din dormitor, cei cinci soldați au plecat la poligon. Sergentul le a cerut pedeapsa pentru neexecutare de ordin.

Ce s'ar întâmpla trecând fără o cercetare la pedepsirea celor cinci soldați puși între ciocan și nicovală?!!

— Nu prin teroare și nici prin cruzime se va face simțită autoritatea; ci prin hotărâre, dreptate și severitate, — când trebuie și cât trebuie.

— Nici prea blânzi sau prea familiari nu trebuie să fim, căci soldatul e ispitit să abuzeze de această slăbiciune și atunci nu mai poate fi vorba de autoritate.

— După cum teroarea, cruzimea și expresiile murdare zdruncină autoritatea și dezonorează pe ofițeri, tot astfel expresiile galante, de salon, nu fac decât să scadă autoritatea și încrederea ce trebuie s'o aibă în noi subalternii.

Prin urmare, în relațiile noastre cu trupa, nu e permis a poza.

Ofițerul trebuie să fie un om serios, — cu rezerva celor scrise la capitolul „veselie“, — căci numai astfel se va bucura de o autoritate solidă în fața subalternilor.

— Nu trebuie să uităm că și activitatea sa particulară trebuie să poarte pecetea acestei seriozități, deoarece după cum autoritatea nu se poate concepe fără o bază legală, tot astfel ea este inexistentă fără a avea o temelie morală.

— Un ofițer, aibă el calități cât de strălucite, *dar dacă are o conduită imorală, va fi un ofițer detestabil, un ofițer care dezonorează armata și care va fi repudiat de subordonații și camarazii săi.*

Omul care vrea să comande, nu poate să fie cinstit în unele ore și lipsit de cinste în altele.

Autoritatea pretinde moralitate. „Omul care domină, e văzut și judecat de toți“.

9. Iubirea.

Iată unul din factorii ce cântărește poate cel mai greu în balanța apropierii sufletești a subordonaților.

Dragostea aduce dragoste, iubirea aduce iubire. Simpatia e reciprocă.

Abnegația, sentimentul disciplinei care te face să servești ideea de onoare, curajul, autoritatea, exemplul, n'au nici un preț, dacă lipsește sufletul.

Chiar dacă ești o fire muncitoare, dacă ai o minte limpede, chiar scânteia geniului, nu poți deveni un om mare sau un conducător de oameni, dacă îți lipsește acest sentiment de iubire.

De aceia Montaigne-sounea: „decât să mă fac temut, mi-ar plăcea mai bine să mă fac iubit“.

Cum ar putea oare să simtă o mai mare mulțumire sufletească un ofițer, decât auzind pe ostașii săi: cu domnul Locotenent X, mergem oriunde. Aceasta pentru că îl iubesc și se simt iubiți.

În concluzie, deci, să reținem: dacă vrem să ne apropiem sufletește subalternii, trebuie să punem un preț deosebit pe suflet.

Iubirea dă o căldură comunicativă care atinge și pe cei mai înrăiți și antrenează chiar pe acei pe care rațiunea nu a putut să-i convingă.

10. Camaraderia.

Este una din cele mai frumoase și distinse virtuți ostășești.

E ceva specific militarilor și se caracterizează prin frăția de arme ce leagă între ei pe ostași, atât în timp de pace, cât și mai cu seamă pe câmpul de bătălie. Legătura aceasta e ceva sfânt și obligă pe fiecare ostaș să-și jertfească interesele sale personale, pentru binele și onoarea tuturor camarazilor.

Acest nobil sentiment, îți ajută să-ți apropii foarte mult subalternii și să-ți clădești autoritatea pe acea forță morală care cimentează și face indestructibilă coeziunea sufletească dintre comandant și cei pe care îi comandă.

11. Credința și devotamentul

În legătură cu credința, Generalul Serigny, în „Réflexions sur l'art de la guerre“, scrie: „Șeful trebuie să fie credincios, în înțelesul patriotic al cuvântului, pentru a trece în sufletul trupei, în momentul în care va fi nevoie, flacăra fără de care nu se va lupta“.

Deci, credință în destinul Armatei și al Patriei.

În virtutea acestei credințe și devotament, ostașul de orice grad trebuie să fie în stare a-și jertfi și viața pentru binele Țării și Tronului.

Tot în acest scop, e bine să ne amintim măcar din când în când, că am depus un jurământ.

Ca și iubirea, credința în acelaș Dumnezeu și acelaș ideal, apropie și unește sufletele. — Mai ales în clipe de grea cumpănă, sufletele cu acelaș crez se caută, se cheamă, pentru că după cum spune Guitet-Vauquelin, „credința se comunică din om în om, tot așa de repede ca și groaza“. — În astfel de momente se risipesc

toate distanțele de orice natură, dintre noi și cei pe care îi comandăm și atunci devenim în ochii lor egalul lor și dacă am știut la timp să ni-i apropiem, ei ni se dau cu trup și suflet, adunându-se în jurul nostru plini de grijă, iubitori, disciplinați și devotați.

Acesta este momentul patetic din viața unui șef.

* * *

Drept încheiere a acestei prime părți a lucrării de față, aș vrea să amintesc tuturor camarazilor mei, că acești soldați cărora le deshidem la sfârșit porțile cazarmii pentru a pleca la vetrele lor, duc cu ei impresiile, adânc încrustate în sufletele lor, despre viața ostășească, despre traiul din cazarmă și în special despre ofițerii lor.

După entuziasmul vederilor și în decursul timpului, soldatul de ieri și cetățeanul de azi, începe să destrame firul amintirilor și la claca din saț, la un pahar de voie bună sau la cel dintr-o prilej de „flecăreală”, împărtășește aceste impresii conlocuitorilor săi, dornici oricând să audă „pățanii de armată”.

Care v'ar fi și cum vor fi aceste impresii și care este rezultatul acestei fecundații a poeziei presărat în masa poporului nostru de acești răstălmăcitori minunați ai limbei lui Creangă?

Iată întrebarea la care nu se poate da un răspuns de care să ne mândrim, decât dacă am reușit să săpăm cu litere de aur în inimile și creierul subordonaților noștri, virtuțile morale și ostășești descrise mai sus.

Ne dăm oare seama cât cântărește acest răspuns? Ne gândim oare îndeajuns că răspunsul acesta stă la baza pregătirii morale a Neamului Nostru și la situarea Țării Noastre ca Stat între State pe scara progresului și a civilizației?

Fie ca acest răspuns să atingă înălțimea așteptărilor bunilor fii ai Patriei.

PARTEA II.

TRUPA

În această a doua parte, voi căuta să fac câteva considerațiuni asupra perioadei de aclimatizare a recruților, apoi modulul de instruire și în fine asupra sancțiunilor și recompenselor, deoarece aceste capitole le văd mai importante și mai potrivite scopului ce se desprinde din titlul ce stă în fruntea acestei lucrări.

1. Perioada de aclimatizare.

Soldatul pe care îl primim, este un om de azi; el are defectele și calitățile tinerilor din epoca noastră: știe ce știe ei, are gusturile și pasiunile lor, gândește ce gândește ei, pentru că el sunt ei.

Pentru a-l înțelege, ofițerul trebuie să trăiască cu vremea lui și să-și potrivească ceasul după al lor; dacă păstrează legătura cu tineretul, îl va înțelege; dacă rămâne el însuși tânăr, îl va iubi.

Prima observație pe care o vom face, când vom primi recruții, va fi constatarea că noii veniți sunt niște copii mari, atât ca fizic, cât și moral.

Pentru a-i instrui și educa, ofițerul trebuie să-i trateze în consecință, alții să aibă pretențiile sale la posibilitățile lor.

Nu trebuie însă să scăpăm din vedere calitățile recrutului nostru, de o factură superioară. Este inteligent și inimos, Extrem de puțin pretențios. Dacă vom ști să fim pentru el un frate mai mare, un tată de familie, — după vârstă și funcție, — un bun sfătuitor și nu un stăpân fără mila prin de îngâmfare și mândrie, îl vom modela așa cum modelează artistul bronzul.

Aci e cazul să ne amintim că prima impresie rămâne.

După cum bine știm cu toții că nimeni nu te judecă mai aspru decât acești „copii mari”. Ei ne cunosc mai repede și mai bine decât șefii noștri. Și dacă nu vom fi atenți, vor profita de părțile noastre slabe pentru a le specula. Nu știți că seara în dormitor și adesea în timpul repausurilor suntem cații lor de bătaie? Actele noastre, atitudinea, cuvintele, gesturile, toate vor fi trecute prin ciur și sită.

Sentiința depinde numai de noi.

* * *

Comandantul de Companie ca și comandanții de platoon, nu lucrează cu mase, ci cu indivizi. Ei trebuie să cunoască individual pe toți oamenii unității lor și să aplice fiecărui tratament ce convine formării sale, ca medicul bolnavilor săi. În consecință, chiar în ziua sosirii recruților, și înainte de a-i îmbrăca în uniformă, e bine să-l vedem pe fiecare în parte și aspectul lui civil este prima indicație a tratamentului de care pomeneam mai sus. Această primă impresie ar trebui să o însemnăm în carnetelul format în acest scop.

În zilele următoare, vom sta de vorbă, tot așa, cu fiecare în parte, mai mult timp, despre el și familia lui, despre nevoile și

bucuriile lui. Cu această ocazie, pe lângă că vom reuși ca la majoritatea din ei să le câștigăm chiar dela început încrederea, vom veni să le cunoaștem caracterul și moralul.

Și aceasta trebuie notat în carnet și faptele de mai târziu vor confirma sau desmînji aceste prime informațiuni.

În primele zile, este imperios necesar ca să fim mereu în mijlocul lor și să-i ajutăm în fiecare clipă. Or pentru a-l ajuta pe om, trebuie să-l cunoaști. Pentru a-l cunoaște, trebuie să-l înțelegi; iar pentru a-l înțelege, trebuie să-l iubești.

2. Instrucția.

În primele zile de instrucție, trebuie să recomandăm gradanților liniște și răbdare. În loc să înțepenim pe recruți dela început într-o poziție de drepți, care să-i înghețe, și în loc să-i abrutizăm prin exerciții oboseitoare și monotone, care îi desgustă, e mai bine să-i lăsăm să se joace, luând parte și noi.

În felul acesta, repede de tot vom vedea desemnându-se caracterele și documentarea noastră se îmbogățește, în timp ce instrucția va progresa, dozând rațional și în conformitate cu scopul educativ, materia.

Mă opresc mai mult asupra acestui cuvânt: „educativ“, deoarece mulți camarazi au o tendință de a separa factorul educației de acela al instrucției, considerându-i independenți unul față de celălalt. În realitate ei se pătrund fără încetare și reacționează în permanență unul asupra altuia.

Ofițerul este, în același timp, instructor și educator.

Ce folos că azi, la ora de teorie, propag cel mai înalt patriotism și dau sfaturi de cea mai pură esență morală, dacă mâine la instrucție, prin atitudine, ținută, vorbă și fapte, le dau cea mai categorică desmînjire ?!!

Educația se face odată cu instrucția, profitând de orice ocazie favorabilă. Atunci, câteva cuvinte bine simțite, spuse cu convingere, vor produce mai mult efect decât un lung discurs.

Îmi aduc aminte, în legătură cu această, de un astfel de moment, când am constatat că, într-adevăr, inimi de piatră și îndărătnice, în câteva minute s'au înmuiat și umplut de evlavie și duh patriotic.

Eram în anul 1941, Comandantul unei Companii în Centrul de Instrucție Nr. 3 Jandarmi din București.

Din motive cunoscute, — sau cel puțin bănuite, — de toată

dumea, a trebuit să execut cu Compania trageri de instrucție chiar în Vinerea Mare. Ne-am înapoiat în cazarmă seara târziu, trăsesem cât se văzuse de zluca. Dela poligonul Cotroceni, până în Aleea Tonolla, unde aveam cazarma, e o distanță bunicică.

Jandarmii mei au ajuns în curtea cazarmii lac de apă și din cauza oboselii și surexcitării deveniseră nervoși, auzind printre ei un oarecare murmur după ruperea rândurilor. În acel semi-intuneric și în manifestarea înăbușită a acelei nemulțumiri, am putut deosebi aceste cuvinte: „dacă nici în Vinerea Mare, când tot creștinul se pregătește“... Mai mult n'am auzit, căci o toacă din apropiere ne-a făcut pe toți să ne descoperim și să facem semnul Sfintei Cruci. O idee binecuvântată, mi-a venit în acel moment. Am ordonat reconstituirea formației pe care de abia o stricasem și am început să le vorbesc. Le-am spus, între altele, că asta este toaca reînvierii NEAMULUI ROMÂNESC și că în timpurile de grea cumpănă în care ne-a împins soarta nu avem voie să ne liniștim până când vom reface hotarele Țării așa cum ni le-a lăsat Ferdinand Intregitorul. Dar asta n'o vom putea-o face decât cu arma'n mână. Ori, ca să ne fie de folos, trebuie să știm să tragem cu ea. Timpul nu ne îngăduie așteptare... Asta este osatura „micului meu discurs“ din aceea seară de Vinerea Mare și miraculoase i-au fost rezultatele. Am constatat o înălțare sufletească înspore ceruri și o hotărâre în inimi de a nu precupeți nimic pentru Patrie. Faptele ce au urmat imediat, au confirmat această părere a mea, cetită mai întâi în ochii bunilor mei ostași.

Am să țin minte totdeauna acest caz.

* * *

Dacă aș căuta să scriu aci tot ce comportă acest important capitol al instrucției, ar însemna să întrec cadrul unei modeste lucrări ca cea de față. De aceea, mă mulțumesc, în continuare, să arăt numai câteva principii călăuzitoare și care sunt în direcția legătură cu scopul propus: apropierea sufletească a subalternilor.

În instrucție, totul e chestiune de individ.

Pentru asta, trebuie să-l cunoaștem pe fiecare în parte și să-l facem să capete încredere în noi și să ne iubească.

Adevărată instrucție ar trebui să fie individuală.

Dar cum nu e posibil acest lucru, instrucția trebuie să se

facă pe grupe asemănătoare, pe grupe de aceeași natură și de aceeași valoare.

Și instructorii li vom repartiza tot după acest criteriu.

Să ne păzim de plictiseala care rezultă din monotonie.

Dacă unui învață repețe anumite mișcări, nu trebuie să-i săcăm mereu făcându-i să repete ca cei mai greoi. Mai bine să-i lăsăm pe aceștia să facă altceva sau ... să fumeze o țigare.

Să lăsăm instructorilor, de orice grad, inițiativa pe care o cere funcția lor. (Asta nu înseamnă să ne desinteresăm de ceace fac).

Instructorul, de orice grad, să nu tragă chiulul.

Cine n'are ce face, sau n'are chef de nimic, azi, mai bine să plece decât să tânjască, sau să fumeze în jurul trupei.

Nici pisălogeală și oboseală zădarnică.

Muncă ordonată, programată și cu folos.

— Să ținem socoteala de termometru.

Antrenamentul trebuie să fie metodic și progresiv.

— Cât mai mult în aer.

Camera lăncezește și adoarme.

— Să lucrăm cu voce bună.

„Veselia e un curaj ... un curaj mai mult”.

— Să ațâțăm prin toate mijloacele emulația, spiritul de camaraderie și devotamentul.

3. Sancțiunile și recompensele.

În administrarea pedepselor, comandantul e și procuror și apărător și judecător. Ca orice Tribunal, deci, comandantul trebuie să facă o prealabilă cercetare înainte de a da sentința. Această sentință nu este permisă a fi influențată de starea fizică sau morală a celui care o dă pentru că atunci nu va fi nici dreaptă, nici echitabilă și va crea nemulțumiri, deservind și nu servind scopul.

Pentru a putea fi totdeauna în nota cea justă a cunoștinței de cauză, se cere neapărat să cunoaștem oamenii.

Pentru aceasta e necesar a avea un carnețel în care fiecare soldat să-și aibă fila sa.

În niciun caz însă, să nu ne grăbim a pronunța quantumul pedepsei și mai bine să spunem vinovatului: am să te pedepsesc pentru greșeala care ai făcut-o, decât să ne repezim și să spunem fără nici-o chibzuire și sub impresia nervilor: 4 zile de arest. Feiul și quantumul pedepsei îl vom preciza mai pe urmă, în cancelarie, liniștit și după o matură chibzuită.

Sunt însă cazuri când pedeapsa trebuiește aplicată imediat și pe loc, căci altfel își pierde din efect.

Sunt unii comandanți, care nu dau pedepse, sau dacă le dau sunt neregulamentare, cu scopul de a nu se spune că în unitatea lor se petrec lucruri rele. Acesta e un procedeu greșit, căci din el naște indisciplina. Cine nu s'a convins până acum de acest lucru, se va convinge foarte repede aplicând acest eroant procedeu.

În concluzie, drep'atea trebuie să stea la baza principului de a pedepsi. Asta nu ne împiedică să fim severi și buni în același timp.

* * *

Acelaș principiu de dreptate trebuie să călăuzească pe comandant și în împărțirea recompenselor. Altfel se expune la aceleași neplăceri: nemulțumiri, indisciplina și distrugerea coeziunii sufletești care trebuiește creată și menținută între comandant și subordonați.

* * *

Înceind și aruncând o privire restropectivă, gândurile mi se opresc deasupra aceluși motto ce încoronază subiectul acestei modeste lucrări și care concretizează tot ce-am spus până aci: „Dacă vreți ca soldații voștri să fie buni soldați, este indispensabil ca voi înși-vă să deveniți modelul tuturor virtuților militare.

Astăzi, mai mult ca niciodată își au valoare aceste minunate cuvinte. Un comandament de mare răspundere națională semnează dedesubtul lor. E greu să fii model de virtute. E foarte greu. Mai cu seamă când cadrul acestui model e tragica realitate a momentului istoric pe care îl încearcă Neamul Românesc.

Nu trebuie însă să uităm, „c'au fost erci ș'or să mai fi în Neamul Românesc” și că a sta brav când fiorii morții îți șueră pe la urechi, e model de eroism românesc de cea mai înaltă virtute răsboinică ce a caracterizat întotdeauna pe bravul soldat român.

Astfel, deci, după cum strămoșii ne-au lăsat aceste virtuți ca pe o moștenire de cel mai mare preț, datori suntem a mări acest sfânt patrimoniu străbun, prin dovada unei neclintite și intransigente sentințe la postul de Onoare, de Dreptate și de Mărire a Neamului Românesc.

IN BARAJ

de Sublt. GHEORGHE BIȚIN

Dacă ești din Wackarjany pe ulița din mijlocul satului și mergi vre-o sută de pași spre răsărit, dai în șoseaua Tiraspol-Dalnic-Odesa, care merge șerpuiind printre colinele domoale acoperite cu strujeni de porumb și culturi de floarea soarelui. Drumul urcă pe o înălțime unde stau aliniate mormintele a vreo mie de eroi grăniceri, orânduite în trei cimitire, după cele trei regimente care s'au bătut aici pe vieață și pe moarte, aruncând pe dușman până aproape de porțile Odesei. Șoseaua tae apoi în linie dreaptă câmpia, îndreptându-se spre Dalnic și mai departe spre Odesa, port însemnat la Marea Neagră și unul dintre cele mai de seamă așezări rusești.

Cam prin aceste locuri poposii într'o zi însoțită de Septembrie cu plutonul meu de buzoieni, pe care trebuia să-l întind ca pe un lanț dela marginea șoselei și până departe spre stânga, unde se afla un alt pluton comandat de un ofițer de rezervă. Plecasem cu ei disdedimineață dela Comandament și acum trebuia să fixez posturile de sentinelă dublă și să-i împart pe fiecare la locul lor.

Aveam cu mine trei subofițeri, băeți tineri cam de aceeași vârstă cu mine pe care mă bizuiam că-mi vor fi de ajutor în sarcina pe care Comandantul mi-o încredințase.

Am trecut pe lângă cimitirul grănicerilor descoperindu-ne cu gândul la acești bravi eroi, care se luptaseră cu atâta furie

să stăvilească puhoiul rusesc. Praful se ridică în valuri în urma căruțelor cari se scurgeau într'un șir neintrerupt spre linia I-a, ducând muniții. Pe dreapta, cu aripile frânte ca un uriaș bondar metalic, un „Rata” rusec se odihnea pentru vecie, ciuruit de proiectilele artileriei antiaeriene românești. Am tăiat-o peste câmp ca să ajungem la șirul de salcâmi care despărțise mai înainte sub regimul sovietic, ogoarele a două colhozuri.

Pretutindenii se vedeau gropi adânci și armament de tot felul aruncat la întâmplare de ostașii roșii, care se retrăseseră forțați de unitățile noastre, ce se strângeau ca un clește de fier împrejurul Odesei.

După ce mi-am aranjat oamenii pe posturi, am plecat mai înainte spre o altă perdea de salcâmi, unde un ostaș mă informase că s'ar afla Comanda Regimentului de dorobanți în sectorul căruia trebuia să fac barajul.

L-am găsit pe Domnul Comandant al regimentului în mijlocul ofițerilor, dându-le ordine cu o voce hotărâtă și aspră și explicând fiecareia în parte ce are de făcut. Par'că-l aud:

„Băgă de seamă Ionescule, nici un picior de rus să nu treacă prin sectorul tău. Perpește-i în frigare și trimitemi-i și mie aici la postul de comandă să-i judec eu”

„Celarian, ai grijă de cota 71 și 72 și cum o apare vre'un tanc la creastă, fă-i de petrecanie.

L-am ascultat înmărmurit, cu câtă ușurință împărțea ordinele, ca și când ar fi fost crescut numai pe câmpul de luptă și toată vieața și-ar fi petrecut-o numai în război.

S'a întors deodată cu fața spre mine și m'a întrebat:

„Ei tinere ții-ai instalat barajul? Ții-ai împărțit oamenii în așa fel ca nimeni să nu poată trece înapoi necontrolat?”

Nu știu ce i-am răspuns, dar am bâlbâit ceva la repezeală.

Am plecat dela postul de comandă spre groapa mea, cu gândul la acest comandant, care împărțea comenzile atât de precis, ca și cum s'ar fi găsit la un exercițiu în timp de pace, de a cărui reușită e sigur și nici decum în fața inamicului.

Lângă adăpostul meu, Ghinea Haralambie, țigan de prin părțile Teleormanului, m'a întâmpinat cu un „S'traiiți Dom'le sublocotenent” și-apoi s'a reasezat pe o grămadă de pământ, rumeguându-și mai departe gândurile.

Li ştiam eu păsul țiganului, dar el îmi spunea în fiecare zi ce are pe suflet. Incepea să-și depene amintirile cu gura pe jumătate, închizându-și povestea cu un oftat din rărunchi, în care își punea tot dorul după casă și după femei. Înap ia noastră la vre-o câteva sute de metri se auzea zarvă mare în tabăra artileriștilor, care și pregăteau tunurile pentru tragerea de peste noapte. Și, încet, încet, noaptea s'a lăsat peste câmpuri turburată din când în când de câte un păcănit grăbit de mitralieră, s'au de tusea dogită a vreunui tun greu. Sgribulit în manta, priveam spre Odesa unde se desfășura un spectacol feeric. Rachete buretoase spintecau cu lumina lor roșie bescna nopții. Din când în când fasciculele de lumină ale reflectoarelor din oraș se încrucează, formând o dără luminoasă pe cer. Apoi deodată au început să se spargă în văzduh proiectilele artileriei antiaeriene rusești. Aviația română atacă! Și vorba s'a transmis din gură în gură ca o comandă scurtă.

Unul după altul bombardierelor noastre își lăsau ouăle, îndreptându-se apoi grăbite spre liniile românești. Le auzeam băzâitul infundat deasupra noastră și ne împreunam mâinile într'o rugăciune mută, pentru cei ce scăpaseră din conul ucigător al proiectoarelor bolșevice. Din Odesa ciolovecii trăgeau de mama focului, când cu tunurile, când cu cartușe trasoare, dar în zadar.

Câte un sburător de al nostru își îndrepta sprâncel mitralierei pe fascicolul de lumină și proiectorul se stingea ca prin minune.

În spatele meu, Ghinea numai ce mârâia :

„Să fiu al dracului Domnule sublocotenent dacă ăsta n'o fi din Telemann. Că unde dá el cu mitraliera se și stinge buletrica.”

M'am învelit în manta închizând ochii cu gândul să pot dormi câteva ceasuri, deși noaptea era răcoroasă, iar paiele din groapă erau umede și moi, de mai rău te răceau decât te încălziau.

Dintr'o groapă alăturată răsbăteau până la mine frânturile unui câtec, pe care vreun ostaș își împletca dorul de cei de acasă și de țară :

Niiîstrule pe malul tău
Crește iarba și un dudău.

Să tot fi fost ora 3 spre dimineață, când din lanul de floarea soarelui din spatele știrului de salcâmi unde ne găseam noi a răsunat o comandă scurtă :

Divizioooooo ! Foooooc !

și opt guri de foc și-au vărsat proiectilele ucigătoare în liniile rusești. Ne-am trezit cu toții din toropeala în care căzusem. Ne fugise somnul. Era prima noapte în care începuserăm și noi să trăim emoțiile războiului. Și așa s'au scurs zile după zile și nopți după nopți, fără ca Rușii să poată înainta o palmă în sectorul bravului regiment de dorobanți buzoeni.

Se sfârșise Septembrie și Octombrie se anunța friguros, mai ales că de câteva zile un vânt năbădăios dinspre răsărit, începuse să înfioare foile, uscate de strujeni și frunzele îngălbenite ale salcâmilor pe unde noi ne făcuserăm adăposturile.

Și iată că a venit și ziua de 2 Octombrie, zi care va rămâne ca o pată luminoasă în istoria războiului contra bolșevicilor.

Disdedimineață tovarășii au împroșcat pozițiile românești cu proiectile de tot felul la întâmplare.

În acest bombardament grozav a căzut rănit la picior jandarmul fruntaș Volintir Cristea, pe care-l trimiseseșem zgent de transmisiune la postul de comandă al regimentului, lovit de o schijă rătăcită de brandt și tot aci și-a lăsat mâna s'angă jandarmul fruntaș Spătaru Ioan, un basarabean voinic și viteaz, care rămăsese neclintit sub ploaia de brandturi rusești, veghiind la postul său.

Și apoi a venit aviația în valuri, valuri ca și când ar fi vrut să cotopească cu totul pozițiile românești. Dinspre Tiraspol se vedea însă veniind o escadrilă românească de Messerschmidhuri de vânătoare, care se aruncară imediat în mijlocul grupului de avioane sovietice, silindu-le să se înapoieze la Odesa.

În zadar s'a sbătut infanteria rusă să spargă frontul și să-și facă o eșire din menghina de fier din care se găsea, căci n'a fost chip. Grănicerii au oprit puhoiul rusesc și l'au respins fără a se clinti măcar o palmă din loc.

Pe semne că asta a fost o lecție neuitată pentru ruși, fiindcă s'au astâmpărat și n'au mai încercat nimic, așteptându și resemnați Tătarka, sate fortificate și puncte de rezistență pe care dinamicii se străduise să le păstreze cu mari sacrificii.

Și în ziua de 16 Octombrie, pe neașteptate, unitățile noastre printr'un atac fulgerător, sparg frontul și pătrund în Odesa.

A fost o zi mare pentru toate suflarea românească, care în toate colțurile țării a așteptat cu nerăbdare această victorie.

Vestea le-a umplut inimile cu bucurie și de mândrie.

Odesa a căzut.

Am intrat printre fabricile părăsite din marginea Odesei, în oraș. Gândul îmi sbura spre alte vremuri apuse, când Duca Vodă, domnitorul Moldovei, mutase hotarul țării la Bug, și bătuse aceleași drumuri pe care acum străbătea armata românească și la plăeșii lui Ștefan cel Mare, care ajunseseră până pe meleagurile Crâmului, de unde Ștefan își alesese pe Maria cea de a doua soție a sa.

Și pământurile pe care le colindăm acum nu mi se mai păreau așa de streine. Călcam pe urmele vornicilor lui Ștefan Cel Mare și hatmanului Ducă-Vodă.

DRAPELUL NOSTRU !...

De Jand. Plot, PAVEL C-TIN

Drapelul nostru, e Icoana
La care veșnic ne'nchinăm !
În jurul lui când sună goarna,
Ca șoimi'n sbor ne adunăm.

Lăsăm pe brazdă plugușorul,
Lăsăm copii'nlăcrimați,
Lăsăm neterminat ogorul
Când sub Drapel suntem chemați !

Drapelul nostru, e simbolul
Ce-l moștenim dela părinți !
În lupte el ne-arată drumul
Spre calea Sfintei biruinți !

În El cu drag privim căsuța,
În care pentru prima dată
Gustat-am lapte din Măicuța
Și-am pronunțat cuvântul „Tată“ !

Drapelul nostru este câmpul
Unde avem holdele din plin,
Ce-n valuri le adie vântul
Sub bolta cerului senin!

El este glia noastră Sfântă,
El este Țara noastră dragă,
Din care-o palmă nu se uită
Și vrem ca s'o vedem întreagă!

Drapelul nostru, azi ne chiamă
În juru lui, să fim uniți!
Și prin credință n'avem teamă
Că vom rămâne biruiți.

Așa ne-au spus de mult Voevozii,
Luptați uniți, luptați cu greu!
Și veți învinge toți nerozii,
Ce n'au pe lume-un Dumnezeu!

Drapelul nostru e Icoana,
La care veșnic ne'nchinăm,
În jurul lui când sună goarna,
Ca șoimi'n sbor ne adunăm!

SFATURI GOSPODAREȘTI

Îngrășatul pământului prin gunoire. Gunoi și gunoire *).

Pământul prin recolte continue pierde an de an din substanțele sale nutritive și productive și dacă nu i le vom restitui într'un chip sau altul, cu timpul nu va mai produce absolut nimic. Pământul nu mai rodște acum ca mai demult, zic bătrânii.

Nu, desigur nu, căci nici el nu e un izvor nesecat, iar recoltele anuale i-au secat și sleit toate puterile.

Plantele, cari cresc pe pământ, fie că servesc de nutriment omului și animalelor, fie că se ard, ori se culcă la pământ, unde putrezesc.

Plantele consumate de om și animale, parte se prefac în sânge, carne și oase, parte se elimenează din corp ca gunoi. Plantele cari se ard nu se consumă sau nimicesc de tot, ci o parte din ele rămân sub formă de cenușă.

De aci, urmează, că sângele, carnea și oasele din corpul omului și al animalelor, apoi gunoii și cenușa, conțin ceea ce a pierdut pământul prin producțiunea sa.

Prin urmare corpurile animalice, gunoii și cenușa plantelor sunt materiile cele mai potrivite de a restitui pământului toate substanțele și forțele sale pierdute.

Plantele nu se hrănesc din pământ numai cu substanțe or-

*) Extras din lucrare: Noțiuni de Agricultură Zootehnică și Horticultură de Prof. Nicolae Pop, Ed. II-a.

ganice, ci și cu substanțe anorganice sau minerale, dovadă că cenușa pe care o lasă plantele după sine când le ardem. Aceste substanțe anorganice sau fierul, varul, marga și tot felul de săruri, prin urmare și aceasta contribuie la gunoarea și îngrășarea pământului.

Unele din îngrășămintele amintite cum sunt: gunoiul animalic, urina, compostul, gunoiul verde, se numesc îngrășăminte sau gunoieri absolute, fiindcă conțin și redau pământului toate puterile pierdute, iar altele ca salitra de Chili, Guano, cenușa de lemne, făina de oase, superfosfatele, șgura sau făina lui Toma, sărurile de Strassfurt, gipaul ș. a., care dau pământului numai o parte din puterile pierdute, se numesc îngrășăminte relative. Iar fiindcă unele din ele pot servi ca îngrășăminte numai după ce au fost supuse unor prelucrări industriale și se vând ca articole comerciale, se mai numesc și îngrășăminte industriale sau comerciale.

Ingrășămintele absolute (naturale). Gunoiul animalic (băligarul).

Dela animalele de casă, pe lângă alte mari foloase, mai câștigăm și băligar, care este stâlpul și temelia ori și cărei ramuri de agricultură și grădinării. Băligarul constă din acea parte a plantelor care n'a fost absorbită de corpul animalelor, prin urmare din materii cari au fost absorbite de plante din pământ. Gunoiul animalelor de casă, conține deci tot ceia ce e necesar la îngrășarea pământului.

Valoarea gunoiului depinde de calitatea nutrețului cu care au fost nutrite animalele, de etatea și natura animalelor și mai ales de construcțiunea aparatului digestiv și de alte însușiri corporale ale acestora.

1. — Gunoiul de vite cornute. Gunoiul dela vitele cornute sau băligar, conține 70—80% apă, 20—30% materie uscată, 0.5—1% acid fosforic și 2.5—2.6% nitrogen sau azot.

Fiindcă conține atâta apă rece, sub vite trebuie să punem mult așternut. Acest așternut poate consta din orice fel de paie de cereale, din pleavă, frunze de pomi, cotoare de leguminoase și altele, din mușchi, turbă uscată și în cazuri extreme chiar din nisip. Acest gunoi putrezește încet în pământ, din care cauză durează 3—4 ani. E potrivit pentru toate soiurile de pământ.

2. — Gunoiul de cai. conține 76—78% apă, 22—24% ma-

terii uscate, în care se află 2.7—3% azot și 0.5—0.7% acid fosforic.

Conținând mai puțină apă decât cel de vite cornute, cere și așternut mai puțin. Acest gunoi, din pricina urinei, conține mult amoniac, care ne pișcă la ochi când intrăm în grajdul (poiata) cailor și care îngrășă foarte bine pământul. El putrezește curând și se infierbântă tare, prin urmare e foarte activ și potrivit pentru terenurile reci și argiloase, în care durează 2—3 ani. Mai potrivit e gunoiul de cai pentru grădini, dar mai ales pentru răsaturile calde (melegarele) făcute din pământ și acoperite, în care plantele, respectiv legumele, cresc și se desvâltă repede.

3) Gunoiul de oi, conține cam 40—60% apă, 40—60% materii uscate, 8% nitrogen și 1—5% acid fosforic. El e deci mai rece și mai uscat decât cel de cai. Aceasta provine mai ales din pricina aparatului digestiv extraordinar de lung al oilor (25—28 m). E potrivit pe pământul argilos și nisipos, dar nu durează mai mult de 1—2 ani. Gunoiul de oi de peste iarnă e amestecat cu așternutul care de obicei constă în grinji rămași din nutreț. Gunoi curat dela oi se obține numai vara prin așezarea strunghii sau stâinii pe loc și prin zăcătura sau pauzatul de noapte al oilor.

Locul pe care voim să-l gunoim în chipul acesta cu oile, înainte de a așeza strunga pe el, să se are bine, iar după ce oile l-au gunoit peste tot locul, numădecât să se are a doua oară.

Cu o turmă de 500 oi, în timp de 10 zile, dacă oile au stat pe el zi și noapte (cel puțin 10 ore) putem gunoi un loc cam de 1—5 jugăre sau un hectar. În chipul acesta putem gunoi locul și cu vitele cornute și cu caii, punând cirezele (ciurzile) de vite peste noapte să stea pe pământul respectiv, iar după pornirea lor la pășune, gunoaietele (balegile) trebuie numai decât împrăștiate.

Gunoiul de porci conține foarte multă apă, de aceea el e rece și întrebuițat singur are foarte puțină valoare. E bine să-l amestecăm cu gunoiul dela celelalte vite.

5) Gunoiul de paseri, sau găinatul, mai ales cel dela paserile îngrășate, găște, rațe, curci, porumbei, ș. a. care se hrănesc numai cu grăunțe, e cel mai bun. Un kgr. de găinat din acesta valorează cât 8—10 kgr. gunoi de al vitelor.

E potrivit pentru orice plante, dar mai ales pentru legume în grădini, pentru răsădinițele reci de varză (curechiu) de tutun, iar pentru cănepiști e neînrecut. Dacă păsările din curte (gâștele) se nutresc numai cu plante, cum sunt găștele și rațele vara, gunoiul lor nu are nici un preț.

6) Excrementele omului sunt un gunoiu excelent, mai ales cele produse pe la restaurante, școli, cazărni ș. a. cari provin dela persoane nutrite cu mâncări alese, din regimul animalic ș. a. El însă își pierde foarte mult din valoare din cauză că nu se poate despărți de urină, și devine foarte apăsător și rece. S'au făcut multe încercări de a separa, dar fără mult succes. Cel mai mare succes s'a obținut până în prezent prin uscarea excrementelor și prefacerea lor în o pulbere numită pudret, care se întrebuițază la îngrășarea pământului.

În alt chip se folosește așa amestecat, cărându-se în butoaie pe pământuri ori grădini, dar împrăștierea lui uniformă pe pământ se face foarte greu din cauza mirosului desguștător, — ce produce. —

În economii mai mici se poate folosi mai bine, dacă latrinele sau closetele se așază pe groapa unde se scurge udul, piștăul dela vite, cu care amestecându-l îl aruncăm sau pe grămăda de gunoi, sau mai cu folos pe cea de compost.

Câtă valoare are gunoiul provenit dela oameni, dacă se izbutește a-l întrebuița în mod rațional, se vede dintr'un obicei al Chinezilor.

Pentru un chinez e o ofensă, dacă oaspele nu-i vizitează, latrina.

7). — Compostul este un gunoi care se obține din materie vegetale, animale, și minerale. — Dela această compoziție și-a luat și numele. — Ele se compune din tot felul de murături, din case, curți, șuri, grânare, străzi, din pleavă, resturi de cotoare, de porumb (cucuruz) sau strujeni (jipi) apoi din rugumeturi sau tărâțe de ferez, din puzdării de cânepă sau în ș. a.; din tot felul de rămășițe de legume din buătărie, din grădini; din tot felul de buruieni ce se plivesc din grădini și pe care animalele nu le consumă sau nu le pot consuma; din materii mineralice ca: humă sau pământ humos, gros, din noroi de pe drumuri și mai ales din șanțurile drumurilor, ori din bălțile secate, din var nestins, ori tencuială de pe casele și clădirile vechi și dărâmate, ș. a.

Aceste toate se mărunțesc după puțință, se pun grămadă laolaltă și se udă odată sau de două ori pe săptămână cu ud de vite, eventual cu apă. — Prin aceasta grămada se încălzește în curând și gunoiul în epe a dospî. — După 3 luni, grămada se împrăștie, se amestecă și se udă din nou și apoi iar se clădește.

După a te 3 4 luni se împrăștie iarăși și apoi se clădește se udă și se acoperă cu un strat de pământ cam de 10 cm. și se lasă să dospescă mai departe fără la un an ori și mai bine. — Acum se poate folosi ca și cîrcare gunoiu, fiind dospit (putred) îndeajuns.

El e foarte potrivit pentru îngrășarea fânețelor luțerniștilor și trifoiștilor, la sădirea vultur și a pomilor.

8). — Îngrășăminte verzi. — Se întâmpă de multe ori să avem în unele locuri țepișe, din care cauză nu putem să cărăm pe ele gunoi de vite, și nici prin zăcători de oi sau cirezi de vite nu se plătește gunoirea lor, căci ele fiind prea înclinate, puhoaietele de vară ar spăla tot gunoiul de pe ele.

Locurile acestea se pot îmbunătăți spre a le ridica recolta numai prin îngrășăminte verzi, sub care înțelegem cultivarea unor plante cu scopul de a le îngrăpa încă verzi în pământ, ca să putrezească acolo. — Cu aceasta locul își recapătă puterile prin recoltele luate de pe el.

Plantele potrivite pentru îngrășăminte verzi sunt: mazări-riche, bobul, lupinul, rapița măuntă, mazărea, măturile (târca) hrișca ș. a. a căror sămânță e mai efină și care au frunze late și cotoare groase.

Când plantele acestea s'au dezvoltat deplin, au înflorit mai mult pe jumătate se culcă la pământ cu tăvălucul sau cu grăpa întoarsă cu colții în sus și apoi se ară superficial.

După 4-6 săptămâni se ară din nou, acum însă mai adânc și apoi toamna se poate semăna cu spicoase. — Ori cât ar costa îngrășămintele verzi, totuși ele rentează, deoarece prin aceasta se obțin recolte mai bune, atât în ce privește calitatea, cât și cantitatea.

ȘTIRI INTERESANTE - ACTUALITĂȚI.

Torpila Aeriană

Dela bombardamentul în picaj, evenimentul de cea mai mare importanță în ceea ce privește lupta între unitățile navale și avion, îl constituie creerea avioanelor torpiloare, avioane dotate cu torpile pe cari le lansează din plin sbor, fapt ce până înaintea actualului războiu, era privit cu multă rezervă.

Avionul torpilor s'a dovedit a fi o armă de mare eficacitate, atât asupra navelor ancorate în porturi, cât și asupra celor în mers.

Înainte de a arăta sistemul de atac al acestui nou gen de avion, descriem sumar ucigătoarea arma, *torpila aeriană*.

Aceasta, la fel ca și torpila maritimă, consistă dintr'un mare cilindru de oțel, cu cap emisferic, înzestrat cu două elice plasate la extremitatea posterioară și acționate de un motor special, situat în corpul torpilei.

Interiorul torpilei format din organe foarte delicate, constituie în asamblul lor un exemplu de mecanică de extraordinară precizie și admirabilă siguranță.

Înainte de a fi lansată, i se stabilește torpilei cota de adâncime, la care va parcurge distanța prin apă dela punctul de cădere până la locul de explozie.

În acest scop există o cârmă de profunzime, care este reglată de un aparat format dintr'un piston cu arc, care acționează la contactul cu apa.

Contactul cu apa constituie de altminteri faza cea mai delicată a întregii acțiuni pentru lansarea torpilei.

Odată fixată cota de profunzime, torpila va cobori în apă și va alerga apoi spre obiectiv păstrând adâncimea stabilită inițial.

Dacă ar tinde să intre în apă mai mult, pistonul mecanismului de control ar înregistra o mai mare presiune a apei și în consecință, mișcând cârmele, corijează deviația.

În cazul când torpila ar încerca să urce, din nou ar interveni pistonul, însă de astădată cu mișcări inverse.

În afară de cârma de profunzime, mai sunt cârmele de direcție, a căror intrare în funcțiune se declanșează deasemenea automat.

Raportată la torpila marină, cea aeriană are o autonomie mai mică, cu o încărcătură explosivă mai mare, viteză superioară și construită în mod special, în scopul de a rezista contactului cu apa.

În plus, torpila aeriană dispune de un sistem agățător, care permite rapidă eliberare din avion.

Avantajele principale ale torpilei asupra bombei, este că avariile ce le poate produce sunt de multe ori fatale, deoarece nava primește lovitura de grație în punctul său cel mai vulnerabil, adică sub linia de imersiune.

În ce privește tactica de luptă a avioanelor torpiloare, ele pot acționa fie făcând singure recunoașterea, atacând obiectivul de îndată ce l-a descoperit, fie reacționând în urma datelor transmise lor de către avioanele speciale de recunoaștere, în care caz intervenția lor devine cu mult mai categorică, mergând direct la țintă și evitând astfel sborurile inutile în căutarea inamicului.

Avionul torpilor poartă agățat sub fuselaj una sau două torpile orientate în direcția sborului.

Ajuns la distanța apropiată de obiectiv, comandantul calculând înțeața navei, efectuează ochirea și ordonă trimiterea torpilei. Asupra posibilității de reușită, factorul surpriză joacă un deosebit rol.

Odată desprinsă, torpila se adâncește în apă la adâncimea stabilită și începe cursa spre țintă, lăsând în urma sa o dărăsubțire.

Pilotul caută de îndată să redreseze aparatul și să scape

de tirul antiaerian al navei, moment extrem de periculos, deoarece fiind nevoit a vira, spre a nu trece pe deasupra navei, expune tirului antiaerian o țintă mai mare și deci mai vulnerabilă.

În câteva zeci de secundă, pilotul va ști dacă opera sa a fost încununată de succes. O explozie formidabilă va arăta că torpila nu și-a greșit ținta.

Important de știut este că și nava la rândul său poate să se sustragă loviturii, atunci când a descoperit la timp avionul inamic. Ea va căuta ca prin navigarea în zig-zag, ori succesive și rapide variațiuni de viteză, să răstoarne calculul echipajului avionului torpilor.

Mai greu îi va fi însă când trebuie să facă față unui atac simultan, susținut de mai multe aparate torpiloare.

În afară de artileria antiaeriană, navele pot fi și ele protejate fie prin avioane de escortă, fie prin vase port avioane și în cazul acesta acțiunea avioanelor torpiloare devine mai dificilă.

Se încing astfel mari bătălii aero-navale între avioanele torpiloare și între avioanele de escortă ale navelor, și celor de pe vasele port avion, cunoscând că și avioanele torpiloare pot fi însoțite la rândul lor, când distanțele permit, de avioane de vânătoare.

Și în lupta aceasta fără cruțare, chiar dacă avionul torpilor este doborât, el cade însă eroic, de cele mai multe ori după ce torpila și-a atins ținta.

* * *

Animalele și incursiunile aeriene.

Este interesant de știut efectul pe care bombardamentele aeriene îl au asupra unora dintre animale.

Laț a încheiță făcută asupra pensionarelor grădinelor zoologice și pe care o găsim relatată în „Domenica D. I Corriere”.

În afară de maimuțe, cari urlă de frică, aproape toate celelalte animale mențin o atitudine destul de liniștită.

Ursul și cămila continuă să doarmă, ca și când nimic nu s'ar petrece.

Elefantul nu pierde marele său calm și leii, tigrii și alte feline, cari noaptea sunt mai susceptibili, nu dau semne de excepțională nervozitate. Poate că atacul aerian le amintește șgomotoasele uragane tropicale.

În ceiace privește — cum am spus — maimuțele, ele urlă de frică, se grămădesc unele asupra altora și fac mari salturi prin cușcă, ca și când ar vrea să scape.

* * *

Zonele Industriale ale U.R.S.S.

Pentru a cunoaște sensul diferitelor operațiuni duse contra U.R.S.S. și pentru a putea aprecia în justa măsură rezultatele obținute până în prezent de armatele noastre aliate, găsim interesant de a cita din revista italiană „Le vie D'Italia”, ceva despre potențialul de război al U.R.S.S.

Astfel, sub titlul „Cele șase zone industriale a U.R.S.S.” revista amintită, enumeră principalele zone industriale, cu sprijinul cărora Rusia credea că va putea face față alimentării mașinii sale de război. Aceste zone sunt:

I. — Leningrad, care actualmente se găsește izolat de restul U.R.S.S., strâns de armatele germane ca într'un clește de oțel, fără puțință de scăpare, constituie un important centru industrial.

El este centrul industriei grele, cu nenumărate fabrici de locomotive, șine, produse chimice, șantiere navale.

Rușii dându-și seama de vulnerabilitatea acestui centru înaintat, au proiectat anterior mutarea acestui centru industrial mai în interiorul țării, mai ales că zona este lipsită de cărbunele și minereurile de fier necesare, cari în consecință trebuiesc aduse din altă parte.

Până în prezent această strămutare nu s'a făcut și desigur că nu se va mai putea face niciodată.

Fiind sub focul continuu al aviației și artileriei germane, aportul său este neutralizat,

II. — Faimosul bazin al Donețului, care poate fi comparat cu zona industrială Ruhr-ului german.

Producția anuală este de 60.000.000 tone cărbuni de cea mai bună calitate și peste 8.000.000 tone de minereu de fier.

Cum se știe întreg acest bazin al Donețului se găsește în mâinile axei și lupta aprigă ce se duce pentru stăpânirea acestuia, este edificatoare pentru importanța ce i se atribuie.

III — Zona Moscovei. Cum se știe capitala Rusiei are 4.000.000 de locuitori. Această deosebită afluire în acest oraș sub regimul bolșevic, se datorește faptului că sovietele au industrializat în mare stil acest mare oraș.

Se poate spune că Moscova este centrul cel mai important pentru industria de război a Rusiei, pentru că aci se găsesc în mare măsură și zăcăminte de materii prime, în special lignit,

Se găsesc aci fabrici metalurgice, oțelării și în plus cea mai mare fabrică de automobile din Rusia.

În zona Moscovei se numără 2.500 stabilimente industriale, cari produc 20% din toată Rusia.

În ce privește mașinile, Moscova produce 25%, iar ca aparate mecanice de precizie și de aeroplane 50% din totalul producției rusești,

Iată de ce Rușii apără cu atâta înverșunare această zonă.

IV — Caucazul, cuprinde regiunile Bacu, Grosny, Maycop, zone petrolifere, cari dau circa 82% din petrolul produs în Rusia (28.000.000 tone pe an).

V. — Între Volga și Urali, sunt bogate zăcăminte de cărbune, fier, aramă, platină, etc.

Aci, pe lângă vechile fabrici din timpul regimului Țarist, au mai fost construite altele de bolșevici, fabrici de proporții gigantice, producând mai ales fier forjat, oțel, mașini, tractoare, tancuri și altele.

VI. — În fine ultima zonă este dincolo de Urali în imensa Siberie, unde pe o suprafață de 16.000.000 Km. pătrați, trăesc numai 40.000.000 de locuitori.

Rușii și-au dat toată silința pentru a desăvârși industria acestei regiuni, dar până acum nu este completă.

Treptat, treptat, forțele învingătoare ale axei, vor și să reducă potențialul de război al U. R. S. S.-ului, prin cucerirea sau distrugerea acestor zone, astfel ca victoria în Răsărit să fie pe deplin asigurată.

Cpt. N. DIACONESCU

† COLONELUL LUCIAN IVAȘCU

În după amiaza zilei de 3 Ianuarie a încetat din viață un mare camarad: Colonelul Lucian Ivașcu.

Noțiunea de camarad ne este bine cunoscută nouă.

Dar, spiritul de camaraderie nu animă pe toți în același grad și câți dintre noi n'au suferit și suferă și astăzi, de pe urma unei lipse de camaraderii!

Logic, în sfera camaraderiei se cuprinde caracterul ostașului, adică întreaga lui spiritualitate, cu calitățile și defectele specifice fiecăruia dintre noi.

Am convingerea, că mai presus de orice, ne deosebim unul de altul prin caracter, deci prin spiritul nostru camaraderesc...

Dacă știința încă nu a descoperit un cântar pentru inteligența oamenilor, mediul camaraderesc a știut întotdeauna să aprecieze la justa valoare, pe cei mai aleși dintre camarazi.

Cei ce l-au cunoscut îndeaproape pe Colonelul Ivașcu, — exemplu de muncă, conștiințiozitate, corectitudine, — nu vor putea uita niciodată sinceritatea caracterului său și admirabilul său spirit camaraderesc.

Cu un calm imperturbabil, mereu surâzător, îndatoritor și atent, avea în seninătatea privirii sale, oglinda fidelă a sufletului său curat și cinstit, ce răspândea sinceritate, încredere și bunăătate.

Datorită patriotismului său luminat, nu l-a auzit nimeni vreodată exprimând o părere regionalistă. Pentru el — adevăratul patriot, — românismul reprezenta o comunitate indivizibilă, cu aceleași idealuri și năzuințe.

Vlăstar al Ardealului nostru drag, — leagănul românismului — și descendent al unei familii vrednice din munții Apuseni, a onorat numele de român și s'a afirmat între noi ca un mare caracter și admirabil camarad.

Strânși uniți în jurul catafalcului său, ofițeri și subofițeri de jandarmi — în număr mare, — își priveau pentru ultima oară camaradul lor drag, cu ochii în lacrimi și consternați de lovitura nemiloasă a soartei, prin moartea-i prea timpurie.

Emotivitatea colonelului Praporgescu, care a rostit în cuvinte simțite meritele dispărutului și regretul nostru, exprima atât de convingător durerea camarazilor săi de pe întreg cuprinsul țării. Poate fi un omagiu mai suprem, adus unui vrednic camarad, ce trece în eternitate ?

Frate Ivașcu, nu te vom uita niciodată.

Dumnezeu să te aibă în sfânta lui pază și să te treacă în lumea dreptilor.

Colonel GH. BAROZZI

